



Διαβάστε σήμερα:

04 Masterclass Guillermo Arriaga και Carlos Cuaron και εγκαίνια της έκθεσης του Νίκου Παπατάκη στο Αλατζά Ιμαρέτ

05 Ότι δεν είχε ποτέ καμιά σχέση με τη 17 Νοέμβρη ούτε με καμιά άλλη οργάνωση τέτοιου τύπου, μας λέει ο Νίκος Παπατάκης

06 Ξένο δέρμα και Η μεγάλη έκσταση του Ρόμπερτ Καρμάικλ στις Εκτός Συναγωνισμού

07 Ερωτευμένοι από την Ταϊβάν στο Διεθνές Διαγωνιστικό και συνέντευξη του Danis Tanovic

09 Ο Άνταμ και ο Πολ στο Νέο Ιρλανδέζικο Κινηματογράφο και Ανθρωποκτονία στο Νέο Δανέζικο Κινηματογράφο

10 Φρίντα του 1983 και Θέλω και τη μαμά σου στο Μεξικάνικο Κινηματογράφο

12 Ο συν-σκηνοθέτης Michael Skolnik της ταινίας Εκεί έξω σε Πρώτο Πλάνο και οι ταινίες της ημέρας στις Ημέρες Ανεξαρτησίας

13 Ο σκηνοθέτης Jérôme Bonnell έστειλε με e-mail απαντήσεις στο Πρώτο Πλάνο

15 Ο σκηνοθέτης Θόδωρος Μαραγκός μιλά για την ταινία Black μπρεε... και ο Κωνσταντίνος Γιάνναρης και ο μουσικός Νίκος Πατρελάκης μιλούν για τον Όμηρο

16 Ο σκηνοθέτης Μένιος Δίτσας μιλά για το Εκτός σχεδίου και ο Δημήτρης Κολλάτος για την ταινία του Θυμάμι

17 Ο σκηνοθέτης Μάκης Παπαδημητράτος, ο ηθοποιός Αλέξανδρος Παρίσης και ο μουσικός Μάνος Ροβύθης μιλούν για την ταινία Τσίου...

21 Καρώνα-γράμματα από την Τουρκία και την Ελλάδα, Κακούμι από τον Κοσοβάρο Ισά Κιόσια και μια συνέντευξη του Hinoje Hribar στις Ματιές στα Βαλκάνια

22 Fest Forward: The 46th International Thessaloniki Film Festival in english

Η κινηματογραφική αίσθηση της σάρκας: Στην ταινία *Intimacy* του Πατρίς Σερό, ο Τζέι, που έχει εγκαταλείψει τη γυναίκα του και τα δυο παιδιά του, συναντάει κάθε Τετάρτη, μια συγκεκριμένη ώρα, μια γυναίκα που δεν ξέρει τίποτα γι' αυτήν –ούτε καν το όνομά της– και κάνουν έρωτα, χωρίς να ανταλλάσσουν πολλές κουβέντες μεταξύ τους. Κι αυτό επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά με τις σιωπηλές, ερωτικές επαφές τους να αποκτούν όλο και μεγαλύτερο πάθος. Μετά η μυστηριώδης ιστορία τους έχει μια πολύ ενδιαφέρουσα εξέλιξη, που θα μπορούσα όμως και να την είχα ξεχάσει, όπως τόσες και τόσες ενδιαφέρουσες και ακόμα πιο ενδιαφέρουσες ιστορίες που έχω δει στον κινηματογράφο, αν δεν υπήρχε μια πολύ δυνατή αίσθηση να με ακολουθεί από την πρώτη θέαση της ταινίας μέχρι σήμερα. Η αίσθηση των γυμνών σωμάτων αυτής της γυναίκας και αυτού του άντρα, ο «διάλογος» μεταξύ των γυμνών σωμάτων τους, μέσα από τον τρόπο που γδύνονται μόλις συναντιούνται, τον τρόπο που αγγίζονται, τον τρόπο που τοποθετούνται το ένα σε επαφή με το άλλο, ακόμα και τον τρόπο που αναπαύονται μετά τον έρωτα. Αλλά και η αίσθηση της σάρκας αυτών των σωμάτων, που μου μεταδίδονταν τόσο σαν θερμοκρασία όσο και σαν «απτική» υφή της επιδερμίδας...

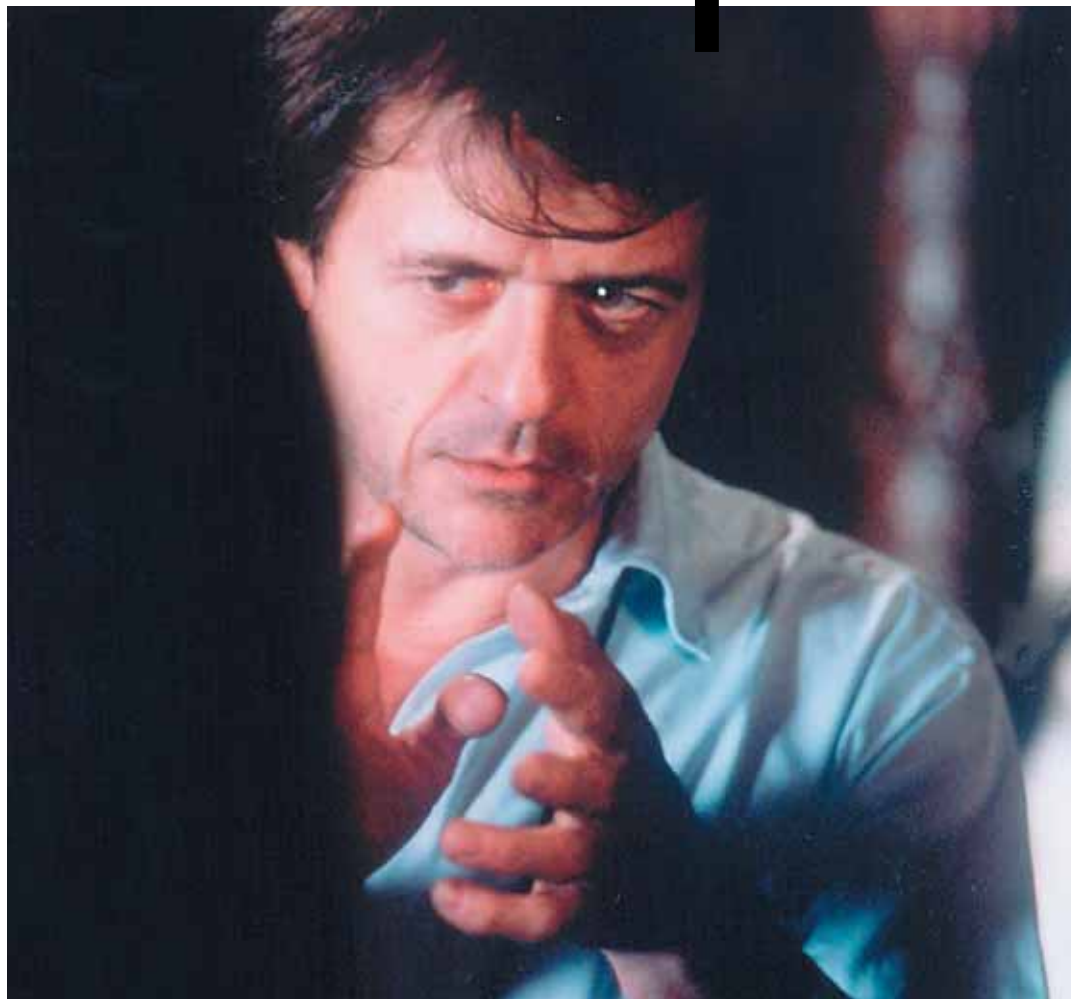
κάτι που δεν μου έχει ξανασυμβεί με κινηματογραφική ταινία: ήταν σαν να ήμουν εκεί! Τότε, που πρωτοείδα την ταινία, νόμισα πως αυτό οφειλόταν σε κάποια παράξενη δική μου διάθεση εκείνη τη στιγμή. Τώρα, διαβάζω ότι ακριβώς αυτό επιδίωκε ο ίδιος ο Πατρίς Σερό: «... η κάμερα είχε την ευχέρεια να πιάσει πράγματα που για μένα είναι ανυπολόγιστης αξίας: για παράδειγμα, το δέρμα των ηθοποιών που κοκκινίζει λόγω της διάρκειας των λήψεων. Θα μπορούσα να κοιτώ για ώρες το δέρμα τους να γίνεται κόκκινο ή πελιδνό, την εντεινόμενη σωματική προσπάθεια ή το σημάδι μιας κουβέρτας σε μια πλάτη», όπως λέει ο ίδιος. Και το βλέμμα μπορεί δηλαδή να θυμάται μετά, για καιρό, τα σώματα, την αίσθηση της σάρκας αυτών των σωμάτων; Άλλο και τούτο...

του Σωτήρη Ζήκου

Πατρίς Σερό

“Κάνω ταινίες για να προσεγγίσω τα σώματα και επειδή το θέατρο δεν μπορεί να μου δώσει αυτή τη σωματική πυκνότητα... Ο κινηματογράφος μας κάνει να βλέπουμε το αόρατο, εν πάση περιπτώσει, αυτό που δεν φαίνεται με γυμνό μάτι. Αυτό μπορεί να φαίνεται ηλίθιο, αλλά χρειάστηκα πολύ χρόνο μέχρι να το καταλάβω”

Πατρίς Σερό





46th Thessaloniki International Film Festival

Το Jameson φηρταγωνιστεί στο 46ο
Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

στις 18-27 Νοεμβρίου 2005 • www.filmfestival.gr

www.jameson.gr

Μαγικές εικόνες που
έρχονται να δώσουν μια
άλλη διάσταση στην
καθημερινότητά μας. 46ο
Φεστιβάλ Κινηματογράφου
Θεσσαλονίκης. Η έμπνευση
παίρνει δεκάδες μορφές και
γίνεται δημιουργία σε μια
πόλη που γιορτάζει. Το
Jameson, χορηγός των
**«Βραβείων Κοινού
καλύτερης Ξένης και
Ελληνικής ταινίας»**
υποστηρίζει δυναμικά αυτή
τη μεγάλη εκδήλωση.
Εσείς απλά, ζηστε στον
μαγικό κόσμο του
κινηματογράφου και
απολαύστε ξεχωριστές
στιγμές, παρέα
με το Jameson.



THERE'S SOMETHING ABOUT JAMESON



Απολαύστε υπεύθυνα



ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
1. Play	3,846	3,005	3,426
2. Backstage	3,331	3,828	3,580
3. Βορινές πολιτείες	3,100		
4. Κινέττα	2,303	2,746	2,525
5. Άνθρωπος σπρώχνει καρότσι	3,868		
6. Καρπός στα στάχια	3,317		
7. Ερωτευμένοι			
8. Αίμα			
9. Πώς περνάν οι ώρες			
10. Γλυκιά μνήμη			
11. Μια νύχτα			
12. Το κορίτσι ταξιδιώτης			
13. Μαύρη βούρτσα			
14. Η ευτυχία του άλλου			

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
1. Ο Άλλος	3,962	3,753	3,858
2. Η νοσταλγός	4,325	4,362	4,344
3. Η γυναίκα είναι... σκληρός άνθρωπος	3,555		
4. Η χορωδία του Χαρίτωνα	4,612		
5. Λιούμπη	3,943	3,899	3,921
6. Κινέττα	2,303	2,746	2,525
7. Το Κακό	3,054		
8. Το πήδημα του Κατσαντώνη	4,000		
9. Λουκουμάδες με μέλι	3,563		
10. Η εύκολη Λία	3,372		
11. Το όνειρο του Ικάρου			
12. Black μπέεε...			
13. Όμηρος			
14. Εκτός σχεδίου			
15. Τσίου...			
16. Θυμάμαι			
17. Buzzz			
18. Το όνειρο του σκύλου			
19. Κακολύρι			
20. Γλυκιά μνήμη			
21. Η πόλη των θαυμάτων			
22. Αγρύπνια			
23. Γαλάζιο φόρεμα			
24. Υποβρύχιος έρωτας			
25. The zero years			
26. Η καρδιά του κτήνους			
27. Κι αν φύγω θα ξανάρθω			

ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
1. Από τάφο σε τάφο	3,412		
2. Τι είναι ένας άντρας χωρίς μουστάκι;	4,132		
3. Δύο κορίτσια	3,826	3,802	3,814
4. Απώλεσθέντα	3,957		
5. Η οδύσσεια του κυρίου Λαζαρέσκου	4,231		
6. Η πώση του αγγέλου	2,725		
7. Lady Zee	3,407		
8. Κορώνα-γράμματα			
9. Ο Κοκούμι			
10. Πήγαινε δυτικά			
11. Kontakt			
12. Ρίνα			
13. Ο ήχος της πόλης			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ JAMESON απονέμεται σε μία ελληνική ταινία που συμμετέχει στο 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και σε μία ξένη ή ελληνική ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του Διεθνούς Διαγωνιστικού προγράμματος. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μία ταινία που προβάλλεται στο πλαίσιο του προγράμματος «Ματιές στα Βαλκάνια». Οι συμμετοχές των ταινιών είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω. Οι βαθμολογίες για τις τελευταίες προβολές κάθε ημέρας θα δημοσιεύονται στο επόμενο φύλλο.

Το 46ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης ευχαριστεί
τον Όμιλο EUROMEDICA για την πολύτιμη βοήθειά του

EUROMEDICA

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ • ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ 46ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 176 • ΤΡΙΤΗ 22 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2005

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΥΖΑΚΗ • ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΓΡΗΓΟΡΑΔΟΥ, ΟΛΓΑ ΚΟΖΑΤΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΣΕ, ΕΛΙΝΤΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΣΩΤΗΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ,

ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ • ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: ΓΕΩΡΓΙΑ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ • ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ: ΘΑΝΟΣ ΜΠΑΚΡΑΤΣΑΣ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΑΡΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΜΟΤΙΟΝ ΤΕΑΜ • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ • website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

Δι' ασήμαντον αφορμή βλέπουμε κι ό,τι μας τύχει

Μέγκλα θα πει: ψώνιο με το πώς το κάνουν έξω.

• Νιώθω σαν φιλεπράκι. Μάλλον σαν αυτή την μπλίτσα στο φιλεπράκι που πάει πέρα-δώθε και όπου χτυπάει ανάβουν τρελά λαμπάκια κι αυτή η μπλίτσα δεν σταματάει ποτέ και πουθενά. Σαν ξετρελαμένη μπλίτσα, λοιπόν, μπαίνω μες στις αίθουσες, τρέχω στο καφέ, γυρνώ και περιφέρομαι και διασκεδάζω μέσα στα υπέροχα χρώματα. Ελπίζω αυτό το παιχνίδι να συνεχιστεί για πάντα... κάποιος να μου δίνει κέρματα κι εγώ να μπαίνω αιωνίως σ' ένα φεστιβάλ, σε μια αίθουσα, μόνο εγώ και η ταινία και όλο το κοινό. Η τέλεια αρμονική συνύπαρξη μοναχικότητας και συντροφικότητας...

• Μέγκλα 2: Η επιστροφή. Χθες έγραφα για το πόσο με παραξένοιψε αυτή η λέξη στον υποτιτλισμό μιας ταινίας για να αποδώσει ελεύθερα το αγγλικό «awesome». Λοιπόν, ένας πολύ ευγενικός κύριος μου εξήγησε την ιστορία της λέξης. Κάποτε, όχι και πολύ παλιά, όταν η Βρετανία ανθούσε (βλέπε είχε ριζές και αποικίες σ' όλη την υφήλιο), φημιζόταν για τα καλά της ρούχα που ήταν φτιαγμένα από ακριβά υλικά (και που κατά πάσα πιθανότητα δεν παράγονταν στην Αγγλία). Έτσι, όταν πήγαινε στο ρουχομάγαζο, ρωτούσε τον υπάλληλο: «Ναι, ωραίο αυτό το ρούχο, αλλά είναι μέγκλα;», δηλαδή Made in England! Το πιάσατε; Μέγκλα - Made in England! Προφανώς με το πέρασμα του χρόνου η έννοια της λέξης αμβλύθηκε για να εκφράζει οτιδήποτε τέλειο και άψογο. Μέγκλα, μάγκα μου!



Πρόεδρος: 'Ιουιουιούιου, έκανε ο συναγεμρός.

• Αυτή η τηλεόραση είναι μέγκλα; Όχι, είναι μάτζα. Made in Japan... Το πιάσατε; Μάτζα. Made in Japan... Αν αυτό δεν είναι κακό χιούμορ, τότε ποιο είναι;

• Νέα λέξη που χρησιμοποιήθηκε σε ελληνική ταινία: ζαμπονιάσθηκα! Εντάξει, σηκώνω τα χέρια ψηλά! Το κοινό κουφάθηκε. Παρόλα αυτά, το έψαξα το θέμα καλύτερα από τη μέγκλα και βρήκα ότι χρησιμοποιείται μερικώς από τους εικοσάρηδες, είναι πραγματικά πολύ αργκό, και σημαίνει «είμαι πτώμα, είμαι πολύ κουρασμένος». Άσε, σήμερα είδα τόσες ταινίες που ζαμπονιάσθηκα, εσύ;

• *Εγώ, εσύ και όλοι οι γνωστοί*, της Miranda July. Μια ταινία που ευχαριστήθηκα με όλη μου την ψυχή. Φρέσκα ματιά, ευφύες χιούμορ, μαγικές εικόνες, σουρεαλισμός, τρυφερότητα, άψογο. Αλλά δεν είναι αυτό που θέλω να πω. Εξάλλου, γούστα είναι αυτά. Όταν η Μιράντα μετά το τέλος εμφανίστηκε για τις ερωτήσεις του κοινού, είπε πως έχει κουραστεί να υπάρχει πάντα αυτή η μονόδρομη επικοινωνία, όπου το κοινό ρωτάει και αυτή απαντάει. Ήθελε να μάθει κι αυτή κάτι από εμάς, να νιώσει ότι κέρδισε καττίς. «Αν πω μόνο αυτά που ξέρω, θα ήταν σαν μην ήμουν ποτέ εδώ», είπε.

Έτσι, μας ξάφνιασε με τις ερωτήσεις της: «Έχετε ερωτευτεί; Πότε ήταν η πρώτη φορά;» «Μιλήσατε σήμερα σε κάποιο ζώο;» «Έχετε δωρίσει ποτέ κάποιο όργανο;» «Έφαγε κανείς μισκότα Μιράντα;» Και το πιο όμορφο απ' όλα... «Προτιμάτε να είστε μόνι ή με παρέα; Όταν είστε μόνι, σας φαίνεται δύσκολη η μετάβαση στην παρέα;» Ωωω... δώσ' μου μια ζωή να το σκεφτώ...

• Της κακομοίρας στο *Κακό*. Μεταμεσονύχτια σπλιτεριά άνευ προηγουμένου για τα ελληνικά δεδομένα. Ζόμπι στην Αθήνα, ξεκοιλιάσματα, άντερα, κομμένα κεφάλια, ακρωτηριασμοί, ποτάμια αίματος, λύσσα και μπόλικος νεανικός χαβαλές. Δεν ξέρω με τι μάπι θα την πάρουν οι κριτικοί τούτη την ταινία, αλλά για μεταμεσονύχτια προβολή, νομίζω πως η συντριπτική

Μιράντα Τζουλάι: Δεν έχω καμιά σχέση με την ταινία Ανοιχτόχρωμα μάτια. Εγώ έκανα την ταινία Εγώ, εσύ και όλοι οι γνωστοί.



Σοτιγκί Κουγιατέ: Η ομορφιά του δάσους έγκειται στην ποικιλία των δέντρων. ση και στη χώρα μου οι συναντήσεις είναι πολύ σημαντικές για τον πολιτισμό μας», είπε κι αμέσως μου ήρθαν ατιμοσφαιρικές (και πολύ στερεότυπες, είναι αλήθεια... αλλά μέχρι εκεί φτάνει η φαντασία μου) εικόνες, με ανθρώπους γύρω από μια φωτιά να μιλούν μέχρι ο ήλιος να ξηπνήσει από τις φωνές τους. Κι ευχαρίστησε σεμνά κι αυτή την ευκαρία συνάντησης και για την τιμή να κάθεται σ' αυτό το τραπέζι με όλους εμάς. Η σεμνότητα είναι μεγάλη αρετή.

• Ακόμα, πιστεύει στη διαφορετικότητα (πες τα, μεγκαλιτή) διότι «...η ομορφιά του δάσους έγκειται στην ποικιλία των δέντρων...». Έτσι ακριβώς, είναι. Και η ομορφιά του πολιτισμού έγκειται στην ανοχή της διαφορετικότητας, συνεχίζω εγώ. Το είπε και ο Βολταίρος κάποτε, σ' εκείνα τα χρόνια του Διαφωτισμού: «Δεν συμφωνώ ούτε με μια λέξη απ' όσα λέει, αλλά θα υπερασπιζομαι, και με το τίμημα της ζωής μου ακόμα, το δικαίωμά σου ελεύθερα να λες όσα πρεσβεύεις...»

• Έχει κι άλλα να πει ο υπέροχος Σοτιγκί. «Σοφός δεν είναι αυτός που νομίζει ότι ξέρει, αλλά αυτός που ξέρει βαθιά ότι κάθε μέρα υπάρχει κάτι καινούριο να μάθει. Η τελειότητα δεν είναι αυτού του κόσμου». Όμως, το καλύτερο το άφησα για το τέλος:

ρα στο φεστιβάλ αυτό για τον ανταγωνισμό και χαιρόμαι. Φανταστείτε έναν κόσμο χωρίς ανταγωνισμό... Δεν θα ήταν φα-ντα-στρουμ-φι-κά; «Η ζωή συνεχίζεται όμως», λέει η Ρικάκη, «και το ντοκιμαντέρ είναι η φύλαξη μιας στιγμής».

• Μαγκλό ραβδάκι, ταρτατατζούμ και... τσουπί! Εμφανίστηκε η κριτική επιτροπή του διεθνούς διαγωνιστικού στην Αποθήκη, στο καφέ. Ήταν όλοι τους εκεί και ήταν όλοι τους καλά. «Είμαστε πολύ καλά μεταξύ μας, γιατί δεν αρχίσαμε ακόμα να συζητάμε», αστειεύτηκε ο Ούλριχ Φέλσπεργκ, Γερμανός παραγωγός. «Η κάθε ταινία έχει το κοινό της και γι' αυτό πρέπει να προσπαθήσουμε να δούμε όλες τις οπτικές. Ίσως, αν έχουμε μια συνέντευξη τύπου στο τέλος του φεστιβάλ, να μην είμαστε τόσο καλά μεταξύ μας». Ε, καλά, υπερβολές τώρα... Όρμιοι άνθρωποι είμαστε. Δεν είναι δα και ανάγκη να μαλώνουμε για ταινίες... Πάντως, όταν κάποιος μου λέει διθυραμβικά σχόλια για μια ταινία που εγώ θεωρώ ανοησία ή βρίζει την ταινία που εγώ έχω καρφίτσωση στην καρδιά μου, δεν χαλιέμαι. Μετρώ μέχρι το δέκα και ξεφυσάω. Βέβαια, αν ζούσα σε ταινία του Παρκ Τσαν-γουκ, μάλλον θα τον σκότωνα μετά από δέκα χρόνια...

• Λοιπόν, έχω λατρεύσει αυτόν τον τύπο από το Μάλν, τον Σοτιγκί Κουγιατέ και θα του αφιερώσω αρκετό χώρο. Σαν να έχει βγει από κάποιο πανάρχαιο θρύλο. Είναι γκουρού ο άνθρωπος. Τελεία και παύλα. «Είναι πολύ σημαντικό το φεστιβάλ, γιατί είναι μια συνάντη-

Κωνσταντίνος Γιάνναρης: Το πήρα το γ... βραβείο, είδες ρε π... μου; (λογακρισία)

«Στην ηλικία μου, είμαστε στο σημείο του χάνω-κερδίζω. Γιατί αυτό που κερδίζουμε σε γνώση, το χάνουμε σε φυσική δύναμη...» Στο τέλος του λόγου του, ο Στοράρο των τριών Όσκαρ και των άπιστευτων εμπειριών του, χειροκρότησε αυθόρμητα. Υποκλίνουμε με όλη μου την ψυχή στον Σοτιγκί...

• Μάθημα σεναρίου από Γκιγιέρμο Αριάγα (βλέπε *21 γραμμάρια και Χαμένες αγάπες*) και Κάρλος Κουαράν (θέλω και τη μαμά σου). Συμβουλή, λοιπόν, του Αριάγα προς οποιονδήποτε γράφει: «Μην προσπαθείτε να δώσετε βάθος στους χαρακτήρες. Γράψτε κι επικεντρωθείτε στην ιστορία. Αν έχετε βάθος, απόψεις και συναισθήματα, θα βγουν από μόνα τους στην ιστορία». Κι αν δεν έχω βάθος; Θα πηδήξω από μια ταράτσα να πεθάνω και θα με πάρει ο άνεμος...

• Κι όταν τον ρώτησαν γιατί έχει τέτοια εμμονή με το θάνατο, είπε: «Δεν έχω εμμονή. Στις ιστορίες μου, ο θάνατος είναι αφορμή για μια νέα αρχή. Ο θάνατος φέρνει τη ζωή».

• Εμφανίστηκε στην Τώνια Μακετάκη η Όλια Λαζαρίδου για την τιμητική εκδήλωση στο έργο της. Γλυκιάτατη και συμπαθέστατη. Είναι μια φιγούρα που απλά σε κερδίζει με την αύρα της. Κι όπως μιλούσε για τα δεκά βήματά της, και τα πρώτα άγγιγής της να παίζει φυσικά, να υπάρχει στη ζωή, χτύπησε ο συναγεμρός. Για κάμποση ώρα. Εξωγήινο, βρικολάκες, κουλτουριάρηδες με κασκόλ; Κανείς δεν ξέρει. Ο Ζορζ Χωραφός έσωσε με χιούμορ την κατάσταση μιμούμενος στο μικρόφωνο (!) τον εκνευριστικό θόρυβο του συναγεμρού. Ιαουισουαίου... Δεν το κρύβω. Τον πάω πολύ τον πρόεδρο. Να το πω; Το λέω: είναι μέγκλα! (σχεδόν ορκίζομαι ότι δεν θα χρησιμοποιήσω ξανά αυτήν τη λέξη. Το έχω κουράσει το θέμα...)

• Όσο για την Τρίτη... Α-μπε-μπα-μπλομ και τα λοιπά. Ε, αμάν πια με αυτό το άγχος να διαλέγω ταινίες... Αυτήν τη φορά θα ακολουθήσω το ρεύμα και όπου μπω. Πάντως έχω μια υποψία ότι η ταινία *Ανοιχτόχρωμα μάτια* ενδέχεται να είναι καλή. Ε, θα έσκαγα, αν δεν το έλεγα...

Stotiris Babatzim (donkhotis@hotmail.com)

Ο Δείγμα του τυπωγραφείου χτύπησε και η βιβλιοθήκη της ταινίας *Ο Ναστάλιος* στην δεύτερη προβολή της δημοσιεύτηκε 5.052 αντί για 4.362 που είναι η ουστή...

22 ΤΡΙΤΗ • TUESDAY

OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	TONIA MARKETAKI	FRIDA LIAPPA	JOHN CASSAVETES	STAVROS TORNES	ODEON - PLATIA
<p>11:00 Documentaries <i>Black Mπεσε... / Black Beh...</i> - 78' Θόδωρος Μαραγκός / Thodoros Marangos, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>12:45 Feature Films <i>Όμιρος / Omirós</i> - 105' Κωνσταντίνος Γιάνναρης / Constantine Giannaris, Greece 2005 O.V. Greek, Albanian/English sub.</p> <p>15:00 International Competition <i>Ερωτευμένοι / Lianren</i> - 104' Wang g-Tai, Taiwan 2005 O.V. Mandarin/English sub.</p> <p>17:30 Feature Films <i>Τσιου... / Τσιου...</i> - 83' Μάκης Παπαδημητριάδης / Makis Papadimitratos, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>19:30 Patrice Chereau Tribute <i>Τριημική Εκδήλωση Πατρής Σερό / Honourary Ceremony Patrice Chereau Gabrielle</i> - 90' France-Italy 2005 O.V. French/English sub.</p> <p>22:00 Feature Films <i>Θυμάμαι / Thymame</i> - 104' Δημήτρης Κολιάτσος / Dimitris Kollatos, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>24:00 Ταινία έκπληξη / Surprise film O.V. English/Greek sub.</p>	<p>13:00 International Competition <i>Βορινές πολιτίες / Les états nordiques</i> - 94' Denis Cote, Canada 2005 O.V. French/English sub.</p> <p>15:00 ID-05 <i>Σιδερένιο νησί / Jazreh ahani</i> - 90' Mohammad Rasoulof, Iran 2005 O.V. Farsi/English sub.</p> <p>17:00 ID-05 <i>Στοιχημάτισε τη ζωή σου / Spiele Leben</i> - 98' Antonin Svoboda, Austria - Switzerland 2005 O.V. German/English sub.</p> <p>19:30 Someone to Watch <i>Ανοιχτόχρωμα μάτια / Les yeux clairs</i> - 87' Jerome Bonnell, France 2005 O.V. French/English sub.</p> <p>22:00 Young Americans <i>Police Beat</i> - 81' Robinson Devor, USA 2005 O.V. English</p> <p>24:00 Seijoun Suzuki Tribute <i>Γεννημένος δολοφόνος / Koroshi No Rakurin</i> - 91' Seijoun Suzuki, Japan 1967 O.V. Japanese/English sub.</p>	<p>11:00 George Panoussopoulos Tribute <i>Μια μέρα τη νύχτα / Mia mera ti nyhta</i> - 112' Γιώργος Πανουσόπουλος / George Panoussopoulos, Greece 2001 O.V. Greek/English sub.</p> <p>13:30 Documentaries <i>Εκτός σχεδίου / Ekτος schediou</i> - 64' Μένιος Δίτσας / Menios Ditsas, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>15:15 Feature Films <i>Λουκουμάδες με μέλι / Loukoumades me meli</i> - 90' Όλγα Μαλέα / Olga Malea, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>17:15 Feature Films <i>Το όνειρο του Ίκαρου / To oniro tou Ikarou</i> - 90' Κώστας Νάτσος / Costas Natsis, Greece 2005 O.V. Greek/English sub.</p> <p>19:30 Feature Films <i>Η εύκολη Λία / Eikoli Lia</i> - 84' Βαγγελής Σειτανίδης / Vangelis Seitanidis, Greece 2005 • O.V. Greek/English sub.</p> <p>21:30 Spotlights <i>Τριημική Εκδήλωση Κώστας Μανουσάκης / Honourary Ceremony Costas Manoussakis O φόβος / O Fovos</i> - 116' Greece 1966 • O.V. Greek/English sub.</p> <p>24:00 Midnight Screenings <i>α - 18'</i> O.V. No Dialogue <i>Ένας κόσμος φτιαγμένος από δάκρυα / Enas kosmos ftiaγmenos apo dakrya</i> - 60' O.V. Greek/English sub. <i>Το τέλος του βάρους όργου / Die Nordend Strasse</i> - 52' O.V. German/English sub.</p>	<p>11:00 Michael Winterbottom Tribute <i>Μείνε μακριά μου / Go Now</i> - 81' Michael Winterbottom, UK 1995 O.V. English.</p> <p>13:00 Out of Competition <i>Έξω δέρμα / Fremde Haut</i> - 97' Angelina Maccarone, Germany - Austria 2005 O.V. German, Farsi/English sub.</p> <p>15:30 Patrice Chereau Tribute <i>Hotel de France</i> - 100' Patrice Chereau, France 1987 O.V. French/English sub.</p> <p>18:00 Out of Competition <i>Η μεγάλη έκσταση του Ρόμπερτ Κάρμικάλ / The Great Ecstasy of Robert Carmichael</i> - 94' Thomas Clay, UK 2005 O.V. English</p> <p>20:30 International Competition <i>Ανθρώπος σπρώχνει καρότσι / Man Push Cart</i> - 87' Ramin Bahrani, USA 2005 O.V. English, Urdu/English sub.</p> <p>23:00 Hou Hsiao-Hsen Tribute <i>Ο άνθρωπος σάντουιτς (Η μεγάλη κοίκαλο του γιου) / Erzi De Da Wan-ou</i> - 35' O.V. Mandarin, Taiwanese/English sub.</p>	<p>13:00 Focus on New Irish Cinema <i>Ο Άντρον κι ο Πόλ / Adam & Paul</i> - 85' Lenny Abrahamson, Ireland 2004 O.V. English</p> <p>15:30 ID-05 <i>Η προδοσία / La Trahison</i> - 80' Philippe Faucon, France - Belgium 2005 O.V. French/Arabic/English sub.</p> <p>18:00 ID-05 <i>Εγκαταλεμμένη γη / Sulanga Enu Pinisa</i> - 108' Vimukthi Jayasundara, France - Sri Lanka 2005 O.V. Sinhalese/English sub.</p> <p>20:30 Young Americans <i>Εκεί έξω / On the Outs</i> - 82' Lori Silverbush, Michael Skolnik, USA 2004 O.V. English</p> <p>23:00 Kim Jee-woon Tribute <i>Η ιστορία δύο αδελφών / Janghwa, Hongryeon</i> - 115' Kim Jee-woon, South Korea 2003 O.V. Korean/English sub.</p>	<p>11:00 Kutlug Ataman Tribute <i>Η Λόλα κι ο Μπιλντικίντ / Lola + Bilidikid</i> - 91' Kutlug Ataman, Germany 1998 O.V. German, Turkish/English sub.</p> <p>13:00 Balkan Survey Main Selection <i>Κορόνω-γρόμματα / Yazı Tura</i> - 110' Ugur Yucel, Turkey - Greece 2004 O.V. Turkish/English sub.</p> <p>15:30 Mexican Cinema <i>Φρίντα / Frida, naturaleza viva</i> - 108' Paul Leduc, Mexico 1983 O.V. Spanish/English sub.</p> <p>18:00 Balkan Survey Special Screenings <i>Ο Κουκούμι / Kukumi</i> - 107' Isa Qosja, UNMI Kosovo - Croatia 2005 O.V. Albanian/English sub.</p> <p>20:30 Focus on New Danish Cinema <i>Ανθρώποκτονία / Drabet</i> - 100' Per Fly, Denmark 2005 O.V. Danish/English sub.</p> <p>23:00 Balkan Survey Main Selection <i>Από τάφο σε τάφο / Odgrobadogroba</i> - 103' Jan Cvitkovic, Slovenia 2005 O.V. Slovenian/English sub.</p>	<p>15:00 Michael Winterbottom Tribute <i>Κωδικός 46 / Code 46</i> - 92' Michael Winterbottom, UK - USA 2003 O.V. English</p> <p>17:30 Hou Hsiao-Hsen Tribute <i>Καλοκαίρι με τον παππού / Tong-long Te Jiaqi</i> - 98' Hou Hsiao-hsien, Taiwan 1984 O.V. Mandarin/English sub.</p> <p>20:00 Patrice Chereau Tribute <i>Ο πληγωμένος άνδρας / L'Homme blessé</i> - 109' Patrice Chereau, France 1983 O.V. French</p> <p>22:30 Mexican Cinema <i>Θέλω και τη μαμά σου / Y tu mama tambien</i> - 105' Alfonso Cuaron, Mexico - USA 2001 O.V. Spanish/English sub.</p>

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΤΑΚΗΣ: «Η διασπορά και η κραυγή του σώματος»

Εγκαινιάζεται σήμερα στις 20:00 στο Αλατζά Ιμαρέτ (Κασσάνδρου 91-93) η έκθεση φωτογραφιών και ντοκουμέντων του σκηνοθέτη, σεναριογράφου και παραγωγού του κινηματογράφου Νίκου Παπατάκη, με πρώτη ύλη τα πλούσια αποθέματα του αρχείου του Γιάννη Κονταξόπουλου. Ο χώρος του Αλατζά Ιμαρέτ έχει διαμορφωθεί ιδανικά για να φιλοξενήσει τις ανάγκες της έκθεσης, που επιμελήθηκε η Μάριον Ιγγλέση. «Ήταν μεγάλη πρόκληση για μένα να καταφέρω να κρεμάσω τις φωτογραφίες σ' ένα ιστορικό, διατηρητέο κτήριο χωρίς να αγγίξω τους τοίχους. Σχεδίασα τέσσερις σιδερένιες καμπύλες σαν ουράνια τόξα, που δημιουργούν ένα θόλο μέσα στο θόλο' και τονίζουν την αρχιτεκτονική του τζαμιού, τραβώντας το βλέμμα του θεατή προς τα πάνω».

Η έκθεση μέσα από αφίσες, γράμματα, προσωπικές φωτογραφίες και εκδόσεις σεναρίων παρακολουθεί τη ζωή και το έργο του Παπατάκη από την εποχή που έγινε γνωστός στο Παρίσι ως ιδιοκτήτης του καμπαρέ «Το κόκκινο Ρόδο», στην πρώτη του ενασχόληση με τον κινηματογράφο, ως παραγωγός των ταινιών Ένα ερωτικό άσμα του Jean Genet και Σκιές του Τζων Κασσαβέτη και ακολουθεί τη σκηνοθετική του πορεία με φωτογραφίες από τις πέντε ταινίες του, Οι Άβυσσοι, Οι Βοσκοί, Gloria Mundi, Η Φωτογραφία και Οι Ισορροπιστές. Η έκθεση έχει επενδυθεί μουσικά με την πρωτότυπη ηλεκτρονική μουσική του Pierre Barbaud, για τις ταινίες Άβυσσοι και Βοσκοί της Συμφοράς, και εμπλουτιστεί με την παράλληλη προβολή, σε μια άλλη αίθουσα, του ντοκιμαντέρ της γαλλικής τηλεόρασης (1971) για τον Παπατάκη, με τη συμμετοχή του ίδιου του δημιουργού.

Ο Γιάννης Κονταξόπουλος, συγγραφέας του βιβλίου για το σκηνοθέτη, α-



ναφέρει στο σημείωμα της έκθεσης: «Οι φωτογραφίες και τα ντοκουμέντα αυτά συλλέχθηκαν την (παλιά καλή) εποχή που ήμουν φοιτητής στη Γαλλία. Την εποχή λοιπόν που ο μοντερνισμός έβγαζε από τη μέθη του ακόμα και το Παρίσι [...] ένα παιχνίδι της τύχης μου άνοιξε ένα μουσικό παράθυρο στον κόσμο του Παπατάκη», για να συμπληρώσει σε άλλο σημείο πως «οι 100 περίπου επιλεγμένες φωτογραφίες της έκθεσης είναι ισάριθμα αντικείμενα αυτού του υπέροχου κόσμου».

Η έκθεση θα διαρκέσει έως τις 28 Νοεμβρίου.

Επιμέλεια: Γεωργία Αλεξοπούλου

MASTERCLASS: GUILLERMO ARRIAGA-CARLOS CUARON

Με θέμα το σενάριο στον κινηματογράφο και μάλιστα από δύο πολύ επιτυχημένους μεξικανούς σεναριογράφους, τον Guillermo Arriaga και τον Carlos Cuaron, έγινε σήμερα το δεύτερο Masterclass του 46ου Φεστιβάλ. Στη γεμάτη αίθουσα του Τζον Κασσαβέτη, με νέους ανθρώπους καθισμένους ακόμη και στα скаλιά του διαδρόμου της αίθουσας, οι δύο Μεξικανοί, που με το έργο τους έχουν ξεπεράσει τα σύνορα της πατρίδας τους, ανέλυσαν τον τρόπο με τον οποίο σκέφτονται και δουλεύουν. Συντονίστρια της συζήτησης ήταν η καλλιτεχνική διευθύντρια του Balkan Fund –το οποίο σήμερα ολοκληρώνει τις εργασίες του με την απονομή των βραβείων– Χριστίνα Κάλλας-Καλογεροπούλου.

Ο Guillermo Arriaga είναι επίσης συγγραφέας τριών μυθιστορημάτων, ενώ τιμήθηκε στο φετινό φεστιβάλ των Κανών με το βραβείο καλύτερου σεναρίου για την ταινία Οι τρεις ταφές του Μελκιάδης Εστράδα (2005). «Ο κινηματογράφος είναι μια νέα τέχνη. Ακόμη προσπαθούμε να βρούμε τον τρόπο να διηγούμαστε κινηματογραφικές ιστορίες. Πολλοί με ρωτούν γιατί προτιμώ τη μη γραμμική αφήγηση. Η απάντηση είναι, γιατί η ζωή η ίδια δεν είναι γραμμική. Ο καθένας από εμάς βρίσκει τις δικές του δομές στο σενάριο. Και τελικά δεν αποφασίζουμε εμείς. Η ιστορία που αφηγούμαστε αποφασίζει. Εμένα με οδηγεί το ένστικτό μου», είπε ξεκινώντας την εισήγησή του.

Στην ερώτηση για τον τρόπο με τον οποίο γράφει τα σενάρια του, ο Arriaga απαντά ότι ποτέ δεν γράφει σκελετό για τις ιστορίες του και ποτέ δεν κάνει έρευνα για τους χαρακτήρες του. Προτιμά να μην ξέρει απολύτως τίποτα. Ανακαλύπτει την ιστορία και οι χαρακτήρες της τού αποκαλύπτονται σταδιακά. Χρειάζεται περίπου 18 γραφές του σεναρίου μέχρι να φτάσει στην πρώτη, είπε μεταξύ σοβαρού και αστείου. Χρειάστηκε πάντως δύομισι χρόνια για να ολοκληρώσει τις Τρεις ταφές του Μελκιά-

δες Εστράδα.

Ωστόσο, αυτός ο τρόπος εργασίας φαίνεται στον επίσης βραβευμένο Carlos Cuaron (Μόνο με το ταίρι σου, Θέλω και τη μαμά σου), δεύτερο εισηγητή του σημερινού masterclass, «ένα μεγάλο μπέρδεμα». Ο Cuaron χρειάζεται «τάξη» στη δουλειά του, όπως είπε. Ψάχνει τους χαρακτήρες του, κρατάει σημειώσεις. Αναφέρθηκε εκτενώς στον τρόπο με τον οποίο τα σενάρια μετατρέπονται σε ταινίες, ακόμη και σε εκείνα που δεν μετατρέπονται ποτέ. Ειδικά για τη δεύτερη περίπτωση, είπε πόσο οδυνηρή είναι αυτή η διαδικασία για τον σεναριογράφο: «είναι σαν να έχει ολοκληρωθεί η εγκυμοσύνη και να μη γεννήσεις ποτέ», είπε χαρακτηριστικά. Για το λόγο αυτό άλλωστε, μετά από 8 ταινίες μικρού μήκους που έχει γράψει και σκηνοθετήσει ο ίδιος, τον επόμενο χρόνο ετοιμάζεται να σκηνοθετήσει την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του. Έγινε σεναριογράφος με περίπου τυχαίο τρόπο. Είχε πάει να βοηθήσει τον αδελφό του σε κάποιο γύρισμα και, κάπως έτσι, ο Alfonso Cuaron σχεδόν τού επέβαλλε να γράφει τις ταινίες που εκείνος σκηνοθετεί.



Μια ενδιαφέρουσα συζήτηση που προδότησε ο Guillermo Arriaga για τον προσδιορισμό του «δημιουργού» μιας ταινίας, ακολούθησε. «Διαφωνώ κάθετα με την έκφραση 'μία ταινία του...'. Η ταινία δεν είναι μόνο του σκηνοθέτη», είπε. «Οι σεναριογράφοι δεν βρίσκονται πίσω από τον σκηνοθέτη, βρίσκονται δίπλα του. Ποιος αποφάσισε ότι ο δημιουργός είναι ο σκηνοθέτης; Τα Cahiers du Cinema πριν από 50 χρόνια; Ας το ξαναβάλουμε στο τραπέζι να το συζητήσουμε. Πιστεύω ότι 'δημιουργός' (author/auteur) είναι άλλες φορές ο σκηνοθέτης, άλλες ο σεναριογράφος και –πολύ συχνά– ο παραγωγός. Ποιανού είναι λοιπόν η ταινία; Μάλλον εκείνου που έχει τη μεγαλύτερη δύναμη. Και συχνά η δική μας δουλειά κακοποιείται. Για μένα, η συγγραφή ενός βιβλίου και ενός σεναρίου είναι το ίδιο πράγμα».

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ MASTERCLASSES

Τρίτη, 22 Νοεμβρίου, 11:00 - Αίθουσα Τζον Κασσαβέτης

Masterclass: Park Chan-wook

Διάλεξη του ανερχόμενου κορεάτη σκηνοθέτη (Sympathy for Mr. Vengeance, Oldboy, Η εκδίκηση μιας κυρίας).

Τρίτη, 22 Νοεμβρίου, 19:00

Στο Μικρό Θέατρο της Μονής Λαζαριστών, στην έδρα της Δραματικής Σχολής του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδας, συνεχίζεται το masterclass το οποίο ξεκίνησε με επιτυχία την Κυριακή η Cathleen Leslie, η actor's coach από τα Actors Studio. Με τον τρόπο αυτό ξεκινά μία νέα συνεργασία ανάμεσα στο Φεστιβάλ και το ΚΘΒΕ σε ένα πλαίσιο που αφορά μία ουσιαστική διάσταση του κινηματογράφου: την καθοδήγηση των ηθοποιών μπροστά στην κάμερα.

Το μέλλον των εθνικών μηχανισμών ενίσχυσης του κινηματογράφου στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Οι δράσεις της EFAD

Θεσσαλονίκη, 21 Νοεμβρίου 2005

Εκπρόσωποι της EFAD (European Film Agency Directors) την οποία απαρτίζουν οι Διευθυντές των Εθνικών Φορέων Κινηματογράφου 25 χωρών της Ε.Ε. συνεδρίασαν χθες στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Το μέλλον των εθνικών μηχανισμών ενίσχυσης του κινηματογράφου στην Ευρωπαϊκή Ένωση, οι δράσεις και οι πρωτοβουλίες της EFAD, καθώς και οι εξελίξεις σε ευρωπαϊκό επίπεδο στον οπτικοακουστικό τομέα, θα αναπτυχθούν κατά τη διάρκεια συνέντευξης τύπου, η οποία θα πραγματοποιηθεί σήμερα στις 12:00 στην Αποθήκη Γ.

Το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου θα εκπροσωπήσει ο Αντιπρόεδρος, κ. Βασίλης Μαζωμένος. Το πάνελ θα απαρτίζεται επίσης από τους Jonathan Davis, UK Film Council, Jeanne Brunfaut, CFWB Belgium, Alessandra Priante, Direzione Generale Cinema Italy, Έλενα Χριστοδουλίδου, Υπουργείο Πολιτισμού Κύπρου.

Η συνέντευξη τύπου απευθύνεται τόσο στους δημοσιογράφους, όσο και στους επαγγελματίες του οπτικοακουστικού τομέα προκειμένου να γνωστοποιηθεί η ταυτότητα, ο ρόλος και οι πρωτοβουλίες της EFAD.

Η πληροφόρηση η οποία θα παρουσιαστεί θα είναι σε συνέχεια της επίσημης συνάντησης της EFAD με την Επιτροπή η οποία πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες στις 9 Νοεμβρίου παρουσία της Κοινοτικής Επιτρόπου κ. Viviane Reding.

Θα παρουσιαστούν μεταξύ άλλων οι εξελίξεις σχετικά με την πορεία υιοθέτησης του κοινοτικού προγράμματος MEDIA το οποίο αναμένεται να διαρκέσει από το 2007 έως το 2013 με έναν προϋπολογισμό η βάση του οποίου ανέρχεται στα 1.055 δισεκατομμύρια ευρώ. Η δομή του προγράμματος είναι ήδη δοκιμασμένη και έχει σαν στόχο την ενίσχυση του τομέα της διανομής, της κατάρτισης και της ανάπτυξης.

Μεταξύ των στόχων της EFAD είναι η διατήρηση της ύπαρξης σε κοινοτικό επίπεδο των εθνικών μηχανισμών ενίσχυσης του κινηματογράφου. Τα μέλη της EFAD βρίσκονται επίσης σε διαπραγματεύσεις με την Επιτροπή προκειμένου να μην εφαρμοστεί αυστηρότερη και πιο περιοριστική πολιτική σχετικά με τις εθνικές επιχορηγήσεις στον τομέα του κινηματογράφου. Επίσης, τα μέλη της δραστηριοποιούνται στο επίπεδο της αναθεώρησης της Οδηγίας για Την Τηλεόραση Χωρίς Σύνορα, της δημιουργίας ψηφιακών ταινιοθηκών, της ανάπτυξης της συνεργασίας μεταξύ των εθνικών φορέων ενίσχυσης του κινηματογράφου και της Επιτροπής για την ψηφιοποίηση των καινούριων παραγόμενων κινηματογραφικών έργων προκειμένου να αυξηθεί η κυκλοφορία τους στις κινηματογραφικές αίθουσες.



Αν σε κάποιον ταιριάζει περισσότερο απ' οποιονδήποτε το κλισέ ότι έκανε την ίδια του τη ζωή έργο τέχνης, αυτός είναι ο Νίκος Παπατάκης. Πέντε ταινίες όλες κι όλες σε διάστημα τεσσάρων δεκαετιών πάνω-κάτω, μια ζωή τρικυμιώδης όσο και συναρπαστική, γεμάτη αγώνες επιβίωσης και επανάστασης, τέχνης και πολιτικής. Ζωντανός θρύλος σήμερα, μοιάζει το 2005 να είναι η χρονιά του: επανακυκλοφορία της ταινίας του *Gloria Mundi*, έκδοση μιας μυθιστορηματικής αυτοβιογραφίας και μιας μονογραφίας πάνω στο έργο του, ρετροσπεκτίβα όλων των ταινιών του στο τρέχον Φεστιβάλ.

Νίκος Παπατάκης

Τι σας έκανε να επανακυκλοφορήσετε την ταινία *Gloria Mundi* μετά από τριάντα χρόνια, ενώ την είχατε σε πλήρη απόσυρση και που ουσιαστικά, μετά τις βομβιστικές ενέργειες του εθνικιστικού «Μυστικού Στρατού» στις αίθουσες που προβαλλόταν, δεν την είχαν δει παρά ελάχιστα; Είναι οι ιστορικές συγκυρίες ή κάτι άλλο;

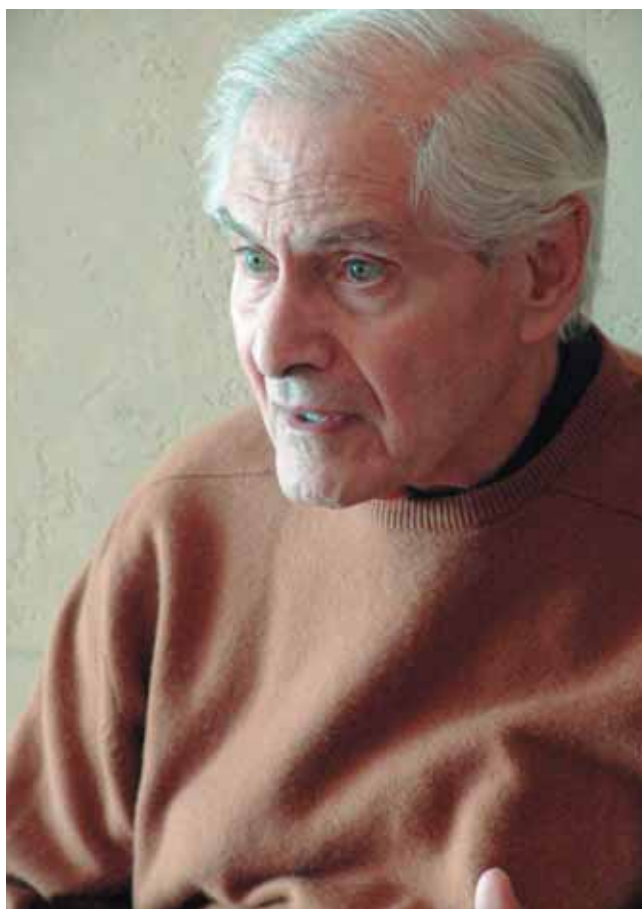
Παρόλο που η ταινία πραγματεύεται για μια ακόμα φορά το Γαλλο-Αλγερινό πόλεμο, στην πραγματικότητα είναι μια ταινία πολύ προσωπική. Θέμα της είναι τα βασανιστήρια, αλλά όχι απαραίτητα αυτά των πολιτικών καθεστώτων και της αστυνομίας· τα βασανιστήρια μεταξύ ανθρώπων γενικότερα. Στις σχέσεις μεταξύ μητέρας και γιου, μεταξύ εραστών, όπου υπάρχει σχέση εξουσίας και εξαρτώμενου. Αυτή ήταν η αρχική μου ιδέα, και συνέπεσε με τη διάλυση του γάμου μου με την Όλγα Καρλάτου. Είχαμε περάσει δέκα χρόνια μαζί, ήμασταν στα πρόθυρα χωρισμού, γιατί θέλοντας να της κατευθύνω την καριέρα, ουσιαστικά έμπαινα εμπόδιο σε αυτήν. Έτσι θέλησα με αυτήν την ταινία να της κάνω ένα δώρο: να δείξει όλη τη γκάμα του ταλέντου της. Δυστυχώς, η καριέρα της ίδιας της ταινίας κράτησε δύο ημέρες. Από τότε μέχρι πρόσφατα αρνιόμουν να την ξαναδώ. Μου είχε αφήσει μια ιδιαίτερα πικρή και επώδυνη ανάμνηση. Αφορμή να την ξαναδώ έγινε ο Γιάννης Κονταξόπουλος και το βιβλίο του πάνω στο έργο μου. Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι όλα τα θέματα που έθιγε το *Gloria Mundi* είναι απολύτως επίκαιρα. Έτσι την ξαναμόνταρα, προσθέτοντας μάλιστα σκηνές που γύρισα τώρα, ανατρέποντας την αρχική βερσιόν.

Και είναι μεγάλη ειρωνεία ότι η νέα πρεμιέρα της ταινίας αυτής συμπίπτει με την πρόσφατη εξέγερση των νεαρών γόνων τρίτης γενιάς μεταναστών, ουσιαστικά τα παιδιά και τα εγγόνια αυτών που υπερασπιστήκατε εσείς ο ίδιος με την πολιτική σας στάση και τις ταινίες σας. Ξαν η ιστορία να εκδικείται για τα χαμένα χρόνια, για τους χαμένους αγώνες...

Μόνο που αυτή τη φορά ο αγώνας δεν είναι για ανεξαρτησία, αλλά για το δικαίωμα της πλήρους ενσωμάτωσής τους στο σύστημα! Για το δικαίωμα μεριδίου της πίτας της κοινωνίας της κατανάλωσης. Γι' αυτό καίνε συμβολικά αυτοκίνητα. Δεν είναι επανάσταση, γιατί για να αλλάξεις την κοινωνία χρειάζεται ένα ιδεολογικό πλαίσιο, που δεν υπάρχει πια. Όλα τα μεγάλα κινήματα πέθαναν μετά την πτώση του τείχους, αναγκάζοντας τους αριστερούς να καταθέσουν τα όπλα. Παραχωρώντας έτσι την απόλυτη κυριαρχία στο καπιταλιστικό μοντέλο.

Κάθε σας ταινία ήταν για σας μια πολιτική πράξη. Μετανιώνετε που δεν κάνατε περισσότερες ταινίες; Που δεν γίνατε ένας επαγγελματίας της βιομηχανίας του κινηματογράφου;

Καθόλου. Ήδη, κι αυτές που έκανα μου κόστισαν χρόνια προσπάθειας και ψυχικής οδύνης. Θα μπορούσα κάλλιστα να είχα σταματήσει στην πρώτη μου ταινία, τις Αβύσσους, και θα ήμουν πλήρως ικανοποιημένος. Αλλά, όπως έχω πει πολλές φορές, είναι πάντα μια



“ Δεν είχα ποτέ καμία σχέση ούτε με τη 17 Νοέμβρη ούτε με καμία άλλη οργάνωση τέτοιου τύπου ”

ανάγκη που με κάνει να θέλω να κάνω μια ταινία. Έχοντας ζήσει στην Ελλάδα τις περιπέτειες και τις σκληρές εμπειρίες που έζησα, έπρεπε να κάνω τις ταινίες που έκανα σαν μια εκδίκηση, μια κραυγή ενάντια σε ό,τι είχα περάσει. Το ίδιο με τις γαλλικές μου ταινίες. Πάλι η εκδίκηση, η κραυγή. Κλείσιμο ανοικτών λογαριασμών.

Με την Αιθιοπία δεν έχετε «ανοικτούς λογαριασμούς»; Το “Όλοι οι δρόμοι προς την απόγνωση”, η μυθιστορηματική σας αυτοβιογραφία, δεν θα μπορούσε να γίνει ταινία; Ό,τι ανοικτούς λογαριασμούς είχα στην Αιθιοπία, ήταν με την ελληνική παροικία της Αντίς Αμπέμπα. Αυτά τα έβαλα μέσα στους Βοσκούς. Δεν είναι ίσως τυχαίο ότι όταν την έπαιξα σε ελληνικό κοινό φοιτητών στο Παρίσι (και ήταν από όλους τους πολιτικούς χώρους,

κομμουνιστές, όλοι) κάποιος πετάχτηκε και είπε, απαξιωτικά βέβαια, «αυτή είναι ταινία από το Κογκό». Είχε απόλυτο δίκιο! Ήταν μια ταινία ενός ελληνοαφρικανού.

Συχνά προσομοιάζουν τις ταινίες σας με αυτές του Luis Bunuel. Υπάρχει όντως επιρροή;

Υπάρχει πράγματι αισθητική συγγένεια, αλλά δεν είναι κάτι που το επιδίωξα. Οι κανόνες που εγώ βασίζομαι είναι αυτοί της αρχαίας τραγωδίας: ενότητα χώρου, χρόνου, δράσης, κάθαρση. Αυτά στις ταινίες του Bunuel δεν υπάρχουν. Ίσως το μόνο κοινό μας είναι το παράλογο, αλλά αν έχω επηρεαστεί από κάτι είναι τα θεατρικά κινήματα του μεταπολεμικού Παρισιού, όταν στο καμπαρέ που διηύθυνα, το «*La Rose Rouge*», παίζαμε κάθε βράδυ τέτοια έργα. Κι εγώ ήθελα ένα θεατρικό σινεμά.

Στο «*La Rose Rouge*» συνδεθήκατε με τους σημαντικότερους καλλιτέχνες και διανοούμενους της εποχής, θρύλους του γαλλικού πολιτισμού. Αλλά και στο σινεμά συνδεθήκατε με τα πρώτα εγχειρήματα των Ζενέ και Κασσαβέτη. Βρεθήκατε την καθοριστική στιγμή δίπλα σε κορυφαίους καλλιτέχνες.

Τίποτα από αυτά δεν έγινε από το κυνήγι της μταιοδοξίας, πάντως. Έτσι το ήθελε η μοίρα, η οποία πάντα με κυνηγούσε. Γι' αυτό και το τσίρκο στην αρχή της ταινίας μου. Οι ισορροπιστές το ονόμασα IMIRA.

Πάντως, η μοίρα το 'φερε πάλι, το ίδιο Φεστιβάλ που είκοσι χρόνια πριν σας αρνήθηκε το πρώτο βραβείο με την εξαιρετική Φωτογραφία, γεγονός που σας οδήγησε να αρνηθείτε και το βραβείο σεναρίου, σήμερα να σας τιμά. Εγώ θα έλεγα ότι προσπάθησαν να με φάνε αλλά τους έμεινα στο λαιμό! (γέλια)

Πλανάται, πάνω από τη φήμη σας, μια οιοειύ υποψία για εμπλοκή σας με τρομοκρατικές οργανώσεις στην Ελλάδα, λόγω της περίφημης ρήσης σας το '68: «καλύτερα μια βόμβα 100 γραμμαρίων στην Ελλάδα παρά δέκα διαδηλώσεις στο Παρίσι». Τι λέτε εσείς σήμερα γι' αυτό;

Να καθουχάσω και εσάς και όσους έχουν τέτοιες υποψίες, ότι δεν είχα ποτέ καμία σχέση ούτε με τη 17 Νοέμβρη ούτε με καμία άλλη οργάνωση τέτοιου τύπου. Ίσως να μ' ενδιέφερε κινηματογραφικά αν ζούσα εδώ και είχα παρακολουθήσει την ιστορία από κοντά.

Δεν έχετε παρά να 'ρθείτε και να κάνετε λοιπόν μια ταινία στην Ελλάδα με αυτό το θέμα.

Μόλις μου δώσατε μια καλή ιδέα για την επόμενη μου ταινία. Καλέστε με και είμαι έτοιμος να την κάνω...

Συνέντευξη: Χρήστος Παρίδης



Ξένο δέρμα / Fremde Haut

της Angelina Maccarone (Γερμανία-Αυστρία, 2005)

Ταινία που παρακολουθεί τον αγώνα μιας Ιρανής, της Φαρίμπα, που παλεύει ανάμεσα στην επιβίωσή της σε μια ξένη χώρα αλλά και την αγάπη της για μια γυναίκα

Η ιρανική εκδοχή του *Boys don't Cry* όπως το χαρακτήρισαν πολλοί κριτικοί; Ένα πολιτικό δράμα για τους λαθρομετανάστες και την αντι-αρβική καχυποψία του δυτικού κόσμου; Ένα κοινωνικό σχόλιο για την απώλεια της εθνικής ταυτότητας; Ή μήπως μια δυνατή ιστορία αγάπης; Όλα χωράνε σ' αυτό το γοητευτικό δεύτερο φιλμ της Γερμανίδας σκηνοθέτη Αντζελίνα Μακαρόνε, η οποία έκανε το ντεμπούτο της το 1998 με το βραβευμένο *Everything will be fine*.

Το *Ξένο δέρμα* παρακολουθεί τον αγώνα μιας Ιρανής, της Φαρίμπα, που παλεύει ανάμεσα στην επιβίωσή της σε μια ξένη χώρα αλλά και την αγάπη της για μια γυναίκα. Αντιμετωπίζοντας το διωγμό της από το ιρανικό καθεστώς με την κατηγορία της ομοφυλοφιλίας, η νεαρή ηρωίδα διαφεύγει στη Γερμανία όπου προσπαθεί μάταια να πάρει άδεια παραμονής. Μετά την αυτοκτονία ενός συμπατριώτη της, του Σιαμάκ, υιοθετεί την ταυτότητά του, μεταμορφώνεται σε άνδρα και καταλήγει εργάτης σε ένα εργοστάσιο τροφίμων, όπου όλοι οι συνάδελφοί της την φωνάζουν με το παρατσούκλι «Αγιατολάχ». Ζώντας μονίμως με το φόβο της απέλασης αλλά και της ανακάλυψης της πραγματικής της ταυτότητας από μια Γερμανίδα συνάδελφό της, η Φαρίμπα προσπαθεί να διατηρήσει την ελπίδα της για αγάπη και δικαιοσύνη.

Ισορροπώντας θαυμάσια ανάμεσα στο θρίλερ αλλά και την ερωτική ιστορία, το *Ξένο δέρμα* είναι πάνω από όλα ένα οικουμενικό φιλμ για την εξωτερική αλλά και εσωτερική εξορία της ανθρωπίνης ύπαρξης, σε έναν κόσμο εκθρικών προκαταλήψεων: πολιτικών, κοινωνικών αλλά και σεξουαλικών. Ο γερμανικός τίτλος της ταινίας σημαίνει στα αγγλικά «In Orbit»



(«σε τροχιά») και είναι ένας όρος που έχουν επινοήσει τα Ηνωμένα Έθνη όταν αναφέρονται σε όλους εκείνους τους αναζητητές ασύλου, οι οποίοι βρίσκονται διαρκώς σε τροχιά γύρω από τον πλανήτη, καθώς δεν μπορούν να εξασφαλίσουν νόμιμη διαμονή κάπου.

Τολμηρό ως προς την θεματική του αλλά και εντυπωσιακά κινηματογραφημένο, με έντονη την αίσθηση του σασπένς αλλά και την παρορμητική χρήση ηλεκτρονικής μουσικής, το φιλμ ξεχωρίζει, πάνω από όλα, για την εξαιρετική και θαρραλέα ερμηνεία της πρωταγωνίστριας του, της Γερμανίδας –γεννημένης στο Ιράν– ηθοποιού και τραγουδίστριας Γιασμίν Ταμπατάι.

Τ.Ζ.Π.

» *Ciné Φρίντα Λιάππα, 13:00*

Η μεγάλη έκσταση του Ρόμπερτ Καρμάικλ The great ecstasy of Robert Carmichael

του Thomas Clay (Μ. Βρετανία, 2005)

**Η ταινία θα μπορούσε να έχει τίτλο «Ο Ρόμπερτ εκπαιδεύεται»:
στο σεξ, τα ναρκωτικά και την βία**

Κάποιοι είδαν σ' αυτό ίχνη από το *Κουρδιστό Πορτοκάλι* και τον Κιούμπριλ. Άλλοι σημείωσαν αντηχήσεις από το *Σαλό* του Παζολίνι. Και οι πιο ψύχραιμοι το τοποθέτησαν στην ίδια αισθητική γραμμή με τον *Ελέφαντα* του Γκας Βαν Σαντ, με λίγο από τον ωμό ρεαλισμό του Μπρούνο Ντυμόντ στους *29 Φοίνικες*. Τα κομπλιμέντα αφορούν στον 26χρονο πρωτοεμφανιζόμενο Εγγλέζο σκηνοθέτη Τόμας Κλέι και το σοκαριστικό κοινωνικοπολιτικό του σχόλιο για τη βία στα σημερινά χρόνια, με αφετηρία μια παραθαλάσσια ψαράδικη πόλη της Νότιας Αγγλίας και φόντο την εποχή του πολέμου στο Ιράκ.

Η ταινία θα μπορούσε να έχει τίτλο «Ο Ρόμπερτ εκπαιδεύεται»: στο σεξ, τα ναρκωτικά και τη βία. Ο ντροπαλός, εσωστρεφής και προικισμένος τσελίστας με τις εξαιρετικές επιδόσεις στο σχολείο δεν αργεί να παρασυρθεί μαζί με τους φίλους του σε ένα σημείο χωρίς επιστροφή, εκεί όπου η πλήξη και η ανία της εφηβικής τους ζωής εκτονώνεται με ένα αποτρόπαιο και κτηνώδες ξέσπασμα βίας – γροθιά στο πρόσωπο και το στομάχι. Τουλάχιστον αυτή είναι η επιδίωξη του Κλέι και του συνσεναριογράφου/παραγωγού του, Τζόζεφ Λανγκ, οι οποίοι δήλωσαν στις Κάνες πως ήθελαν το κοινό να νιώσει «σοκαρισμένο και αηδιασμένο», σημειώνοντας πως γεγονότα όπως αυτό του βασανιστικού φινάλε τις ταινίας συμβαίνουν συχνά στους μοντέρνους πολέμους και τονίζοντας τη χρήση του βιασμού ως όπλο στη Βοσνία και το Ιράκ.

Οι παραλληλισμοί ανάμεσα στη βίαιη συμπεριφορά του Ρόμπερτ Καρμάικλ και των φίλων του και στην κτηνωδία των σύγχρονων πολέμων βρίσκονται στον πυρήνα αυτού του κυνικού και άγριου κινηματογραφικού ντεμπούτου, που αντανακλά στο πρόσωπο του ήρωα της τις σύγχρονες κοινωνίες και τα προβλήματά τους.

Βαθιά ειρωνική και ύπουλη, η *Μεγάλη Έκσταση του Ρόμπερτ Καρμάικλ* ξεκινάει με τον ήχο ενός βιολοντσέλου και σβήνει μ' ένα βουκολικό αγγλικό ηλιοβασίλεμα κι ένα χάικου, αφού προηγουμένως μας έχει δείξει την κόλαση που κρύβεται στην απάθεια και την άνεση της μεσοαστικής ζωής



(μέσα από μια αναπάντεχα αιματηρή κλιμάκωση) παρεμβάλλοντας στη δράση της ταινίας ειδησεογραφικό υλικό της άνοιξης του 2003 (με τον Μπους και τον Μπλερ παντού στις τηλεοράσεις να προαναγγέλλουν την εισβολή στο Ιράκ) αλλά και ασπρόμαυρα επίκαιρα από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο (με βομβαρδισμούς πόλεων και τον Ουίνστον Τσώρτσιλ να κάνει το σήμα της ειρήνης, σε μια οργιαστική σκηνή παράλληλου μοντάζ).

Το μεγάλο, όμως, ατού της ταινίας είναι η εκπληκτική φωτογραφία του Γιώργου Αρβανίτη που, με μακρινά στατικά πλάνα, σπαρακτικά παρατεταμένα τράβελινγκ και ρεαλιστική αποτύπωση του ερημικού τοπίου, βυθομετρεί άλλοτε με λυρισμό και άλλοτε με κλινική ακρίβεια το κενό και την καλυμμένη παράνοια των νεαρών χαρακτήρων, λίγο πριν το ξύπνημα του εφιάλτη που όλοι ξέρουμε ότι συμβαίνει αλλά διαλέγουμε να ξεχάσουμε.

Τ.Ζ.Π.

» *Ciné Φρίντα Λιάππα, 18:00*

Ερωτευμένοι / Lianren

του Wang Ming-Tai (Ταϊβάν, 2005)

Η ταινία είναι ένα ρομαντικό δράμα για εραστές που ενώ θριαμβεύουν στον έρωτα, πέφτουν σε τοίχο στην αγάπη. Και καταλήγουν να βασιανίζονται ο ένας τον άλλον. Είναι η ιστορία ενός ερασιτέχνη μποξέρ, του Άλαν, και μιας κομμώτριας, της Έιντζελ, που αγαπιούνται βαθιά, στη σημερινή Ταϊπέι. Είναι επίσης η ιστορία της Μπελ, μιας φρεσκοχωρισμένης νέας γυναίκας που φεύγει από τον κατεστραμμένο γάμο της και νοικιάζει ένα δωμάτιο δίπλα σε αυτό της Έιντζελ, για να ανακαλύψει ξαφνικά πως ο γείτονάς της (ο Άλαν) είναι ο πρώτος μεγάλος της έρωτας που δεν ξέχασε ποτέ. Είναι η ιστορία της φιλίας δύο γυναικών που αγαπούν τον ίδιο άνδρα κι ενός ταξιδιού με προορισμό ένα αρχαίο ιαπωνικό ναό, που θα τις βοηθήσει να βρουν τις απαντήσεις που γυρεύουν σε ζητήματα καρδιάς.

Αντλώντας ιδέες από το βιβλίο του μεγάλου Ιάπωνα συγγραφέα Γκούκιο Μισίμα με τίτλο *Silks of Love*, ο Ταϊβανέζος Ουάνγκ Μινγκ Τάι γράφει ένα σενάριο που μιλάει για τη δύσκολη φύση της αγάπης. Όπως λέει ο ίδιος: «Πάντα ήθελα να γράψω μια ιστορία για ερωτευμένους. Η έμπνευση ήρθε διαβάζοντας το βιβλίο του Μισίμα και συγκεκριμένα, από ένα σημείο που αναφέρεται στο πόσο πιο απλές θα ήταν οι σχέσεις των ανθρώπων αν δεν υπήρχε η αγάπη. Συχνά κάποιος που αγαπάει πετυχαίνει να παραμορφώσει αυτό το συναίσθημα σε κάτι αγεφύρωτο και ακατανόητο. Δεν προσπαθεί να επικοινωνήσει με τον άλλον, θέλει να γίνει κατανοητός από τον άλλον με λίγες λέξεις και τελικά δεν ξέρει πώς να αγαπήσει».

Στον πυρήνα της ταινίας βρίσκεται αυτή ακριβώς η διαμάχη, ανάμεσα στα πολύ δυνατά συναισθήματα και τη διαστρέβλωση που υφίστανται από την αδυναμία των αγαπημένων να τα διαχειριστούν. Η συναισθηματική σύγχυση, τα τινάγματα της καρδιάς, οι αναμνήσεις μπερδεύονται σε αυτό το low budget ατμοσφαιρικό ρομάντζο που είναι ποτισμένο με έντονα χρώματα και κομψές σκηνοκινητικές λεπτομέρειες.

Γυρισμένο σε ένα ιδιαίτερα ιδιοσυγκρασιακό φιλμ (το Kodak 5285 reversal stock, το οποίο κινηματογραφεί την εικόνα κατευθείαν σε αρνητικό, αντιστρέφοντας τα χρώματα), το *Ερωτευμένοι* δίνει μια ιδιαίτερα σκοτεινή χροιά στην παλέτα των πράσινων, κόκκινων και κίτρινων χρω-



Low budget ατμοσφαιρικό ρομάντζο που είναι ποτισμένο με έντονα χρώματα και κομψές σκηνοκινητικές λεπτομέρειες

μάτων, αποδίδοντας μοναδικά την ένταση των συναισθημάτων και τα εσωτερικά μπερδέματα των χαρακτήρων.

Η ταινία είναι πάνω από όλα μια ταινία για τα συναισθήματα, που πιστεύει στην αληθινή αγάπη αλλά προκαλεί τον τρόπο ύπαρξής της. Σημασία έχει να αγαπάς; Ναι, αλλά πιο σημαντικό είναι να ξέρεις να αγαπάς. Κι εδώ είναι που οι περισσότεροι άνθρωποι αρχίζουμε τα φάλτσα. Το είπε ο Μπαλζάκ καλύτερα: «Η αγάπη δεν είναι μόνο συναίσθημα, είναι και τέχνη».

Τ.Σ.Π.

» *Ολύμπιον*, 15:00

Κινηματογραφώντας μια θηλυκή ιστορία

Danis Tanovic, σκηνοθέτης της ταινίας *Η κόλαση μέσα μας*



Προσωπικά, δεν θεωρώ τον εαυτό μου

θλιβερό άτομο. Και δεν μου αρέσει η δυστυχία.

Μου αρέσουν οι σκληρές ιστορίες.

Πώς έφτασε στα χέρια σας το σενάριο του Κριστόφ Κισλόφσκι και του Κριστόφ Πιέζε-βιτς;

Η ατζέντης μου υπήρξε ατζέντης του Κριστόφ Κισλόφσκι. Είχε λοιπόν τα δικαιώματα του σεναρίου, τα οποία μετά πήρε η Miramax Films. Τελικά η Miramax εγκατέλειψε το σχέδιο και μου είπε να το αναλάβω εγώ. Της ζήτησα λοιπόν να μου στείλει το σενάριο κι έτσι έγινε.

Υπήρξατε θαυμαστής του σινεμά του Κριστόφ Κισλόφσκι από πριν;

Φυσικά. Είχα λατρεύσει τον Δεκάλογο και ήξερα τη δουλειά του από τότε. Αλλά δεν ανέλαβα να γυρίσω την ταινία εξαιτίας του θαυμασμού μου για τον Κισλόφσκι αλλά επειδή μου άρεσε πολύ η ιστορία.

Υπήρξε κάποια στιγμή που είχατε αναστολές ή αμφιβολίες για το πώς θα μεταφέρετε στο σινεμά το όραμα του Κισλόφσκι, όπως αποτυπώνονταν στο συγκεκριμένο σενάριο; Καθόλου. Ο Κισλόφσκι έχει φύγει από τη ζωή, έχει κάνει το προσωπικό του σινεμά και ποτέ δεν ισχυρίστηκε ότι έκανα μια κισλοφσκική ταινία. Απλά, αγάπησα την ιστορία και την κινηματογράφησα.

Έχετε κάποια προσωπική προσέγγιση πάνω στο θέμα του πεπρωμένου και της ελεύθερης βούλησης;

Όλοι δεν έχουμε; Προσωπικά, δεν νομίζω ότι είναι δυνατό να γνωρίζουμε αν αυτό που μας συμβαίνει στη ζωή είναι προϊόν σύμπτωσης ή πεπρωμένου. Ποτέ δεν μπορούσαμε να απαντήσουμε σε όλες αυτές τις σημαντικές ερωτήσεις που έθεσαν οι αρχαίοι Έλληνες 3000 χρόνια πριν. Ακόμα θέτουμε τις ίδιες ερωτήσεις, τίποτα δεν έχει αλλάξει. Σήμερα έχουμε τηλεόραση, σύγχρονα συστήματα επικοινωνίας αλλά ακόμα δεν γνωρίζουμε κάτι περισσότερο από ό,τι γνωρίζαμε 3000 χρόνια πριν. Ποιος έχει την απάντηση... κανείς μας.

Τι σας άρεσε στην ιστορία του σεναρίου;

Ήταν μια ιστορία πολύ διαφορετική από αυτές που συνήθως κάνω. Κι αυτό μου άρεσε. Μια θηλυκή ιστορία, η απεικόνιση ενός γυναικείου κόσμου που δεν νομίζω ότι θα ήμουν ικανός να τη γράψω.

Πώς πείσατε τον Ζαν Ροσφόρ να κάνει αυτό το μικρό πέρασμα από την ταινία;

Ο Ζαν είναι φίλος. Ήμασταν μαζί στις Κάνες και ε-

πισκεπτόμαστε συχνά ο ένας τον άλλον. Είναι κάποιος που αγαπώ και θαυμάζω. Το έκανε σαν μια φιλική χειρονομία. Τον χρειαζόμουν τρεις μέρες στο σετ, ήταν διαθέσιμος και είπε ναι. Και είναι πολύ ωραίο να δουλεύεις με ηθοποιούς που είναι φίλοι σου.

Συμφωνείτε πως ο τρόπος που αντιμετωπίζετε τους γυναικείους χαρακτήρες στην ταινία είναι από απόσταση και χωρίς να συμμερίζετε τον πόνο που υποφέρουν; Κατά κάποιο τρόπο, ναι. Με την έννοια ότι δεν τις παρουσιάζω σαν αξιολύπητες, θλιβερές υπάρξεις. Είναι μια σκληρή ιστορία αλλά δεν χρειάζεται να είμαι θλιβερός. Προσωπικά, δεν θεωρώ τον εαυτό μου θλιβερό άτομο. Και δεν μου αρέσει η δυστυχία. Μου αρέσουν οι σκληρές ιστορίες.

Σε πολλές στιγμές της ταινίας υπάρχει μια γερή δόση χιούμορ. Ήταν κάτι που υπήρξε στο αρχικό σενάριο;

Όχι, το πρόσθεσα εκεί για να απαλλάξω την ιστορία από τη θλίψη και τη δυστυχία. Το γέλιο είναι ένα συναίσθημα και τα συναισθήματα είναι το πιο σημαντικό στοιχείο μιας ταινίας. Σας είπα, επίσης, ότι δεν μου αρέσει το θλιβερό. Μου αρέσει το σασπένς, μου αρέσει οι άνθρωποι να κλαίνε επειδή αυτό που βλέπουν είναι σκληρό και όχι μια υπερβολική δυστυχία.

Η εναρκτηρία σκηνή των τίτλων, πώς προέκυψε; Και πώς λειτουργεί ο συμβολισμός σε σχέση με την ιστορία της ταινίας;

Ήταν μια σκηνή που επίσης πρόσθεσα στο σενάριο. Το έκανα γιατί η Φύση είναι σαν τον πατέρα στην ταινία που θέλει να κάνει το καλό. Στη σκηνή αυτή, ο πατέρας κούκος θέλει να βοηθήσει το μικρό νεο-

γνό του. Όμως είναι αυτό το μικρό νεογνό που στη συνέχεια καταστρέφει το τελευταίο αυγό στη φωλιά. Καμιά φορά, το να κάνεις καλές χειρονομίες οδηγεί σε συνέπειες που δεν είναι καθόλου καλές. Κι από την άλλη, είναι μια ιστορία για τον κούκο, ένα πουλί που νομίζουμε ότι είναι σκληρό και άσπλαχνο. Η Φύση όμως δεν γνωρίζει τι σημαίνει σκληρότητα, γι' αυτήν είναι απλά ένας τρόπος επιβίωσης. Όπως και η μητέρα στο τέλος της ταινίας που λέει στις κόρες της: «Δεν μετανιώνω για τίποτα». Δεν είναι σκληρή, απλά αυτός είναι ο δικός της τρόπος να επιβιώσει. Δεν είναι απαίσιος, είναι έτσι φτιαγμένη.

Είναι αλήθεια ότι αρχικά θέλατε να γυρίσετε το τρίτο μέρος της τριλογίας, το «Purgatory»;

Ναι, ήθελα να το κάνω. Αλλά επρόκειτο για μια ιστορία που έχει σχέση με τον πόλεμο, συνειδητοποίησα αργότερα πως δεν ήθελα να γυρίσω μια ακόμα πολεμική ταινία μετά το No man's land.

Ποιο είναι το επόμενο σχέδιό σας; Μακάρι να ήξερα. Μάλλον μια κωμωδία. Έχω στο μυαλό μου μία ιστορία που έγραψε μια Σουηδή σεναριογράφος.

Συνέντευξη: Τζένη Παυλίδου



Θέλω

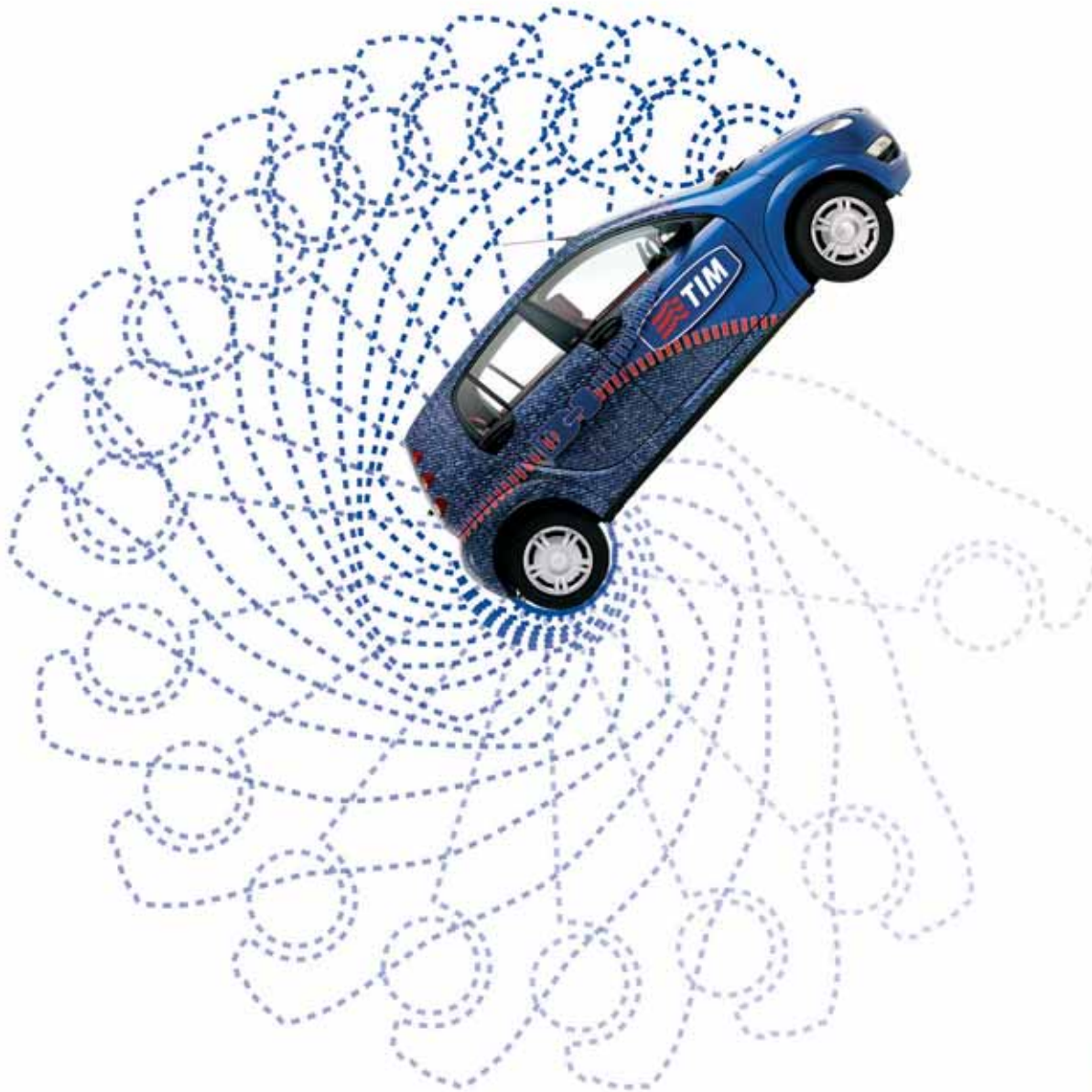
να κερδίσω ένα
smart forfour.

Κάν' το δικό σου τώρα που γυρίζει!

Στείλε τώρα κενό SMS* στο 4444

Η TIM χαρίζει ένα smart forfour τη μέρα, κάθε μέρα!
Ισχύει για συνδρομητές καρτοκινητής και συμβολαίου TIM.
Από 24/10/05 έως 22/12/05

*χρέωση 0,90€/SMS + ΦΠΑ



Δεν υπάρχουν όρια.

Ο Άνταμ και ο Πολ / Adam & Paul

του Lenny Abrahamson (Ιρλανδία, 2004)



Μια ταινία με προφανείς αναφορές σε κωμωδίες με δίδυμο κωμικών

Δύο χρήστες ναρκωτικών ξυπνούν σ' ένα χωράφι, κάπου στην ερημιά. Ο ένας είναι ψηλός και φορά ένα κόκκινο μπουφάν: είναι ο Adam. Ο άλλος είναι κοντός και ακόμα νυσταγμένος: είναι ο Paul. Θα ξεκινήσουν τη μέρα τους αναζητώντας τη δόση τους. Στις περιπλανήσεις τους συναντούν την οικογένεια του Wayne που θα τους αντιμετωπίσει με περιφρόνηση και σκληρότητα. Αργότερα, περιπλανώμενοι στους δρόμους, συναντούν χαρακτηριστικούς τύπους όπως ο Muddy και ο Zippy. Κλέβουν από ένα σουπερ-μάρκετ γάλα και λίγο ψωμί. Σ' ένα πάρκο συναντούν ένα μετανάστη και συζητούν μαζί του για τη γεωγραφία των Βαλκανίων. Επισκέπτονται μια φίλη τους την Jeanine και θα συμπεριφερθούν με απέραντη πατρική αγάπη στο

μωρό της. Προσπαθώντας να βρουν χρήματα για τη δόση τους, ληστεύουν έναν νέο που πάσχει από σύνδρομο Down. Συμμετέχουν σε μια αποτυχημένη ληστεία σ' ένα βενζινάδικο και κλέβουν μια τηλεόραση.

Με προφανείς αναφορές στις κωμωδίες με δίδυμο κωμικών, όπως είναι ο Χονδρός και ο Λιγνός, η σκηνοθεσία επιλέγει ως εκκίνηση μια ανάλαφρη και κωμική προσέγγιση των δυο χαρακτήρων. Αυτά τα δύο πρόσωπα δεν έχουν κανένα έλεγχο στη ζωή τους και προσπαθούν να επιβιώσουν με κάθε τρόπο. Και είναι αυτό που συνδέει το κωμικό τους με τους κωμικούς του βωβού κινηματογράφου, καθώς άγονται και φέρονται προσπαθώντας να αντιμετωπίσουν την

πραγματικότητα και το περιβάλλον. Όμως το κωμικό της ταινίας δεν μπορεί να κρύψει τις τραγικές διαστάσεις των δύο χαρακτήρων –κάτι που υπογραμμίζει με τον πιο έντονο τρόπο το τέλος. Αυτό που έχουμε σ' αυτή την ταινία είναι δύο πρόσωπα-σκιές που τελούν διαρκώς εν αναμονή του αναπόφευκτου. «Υπάρχει μια παράξενη σύνδεση στοιχείων από τον Χονδρό Λιγνό και το 'Περιμένοντας το Γκοντό' του Beckett», επισημαίνει η κριτική.

Στο ρόλο του Adam ο Mark O'Halloran, σεναριογράφος της ταινίας ενώ στο ρόλο του «Ρουμάνου» μετανάστη, ο πρώην υπουργός πολιτισμού της Ρουμανίας, Ion Caramitru. Η ταινία πέραν των εθνικών βραβείων που έχει κερδίσει βραβεύτηκε στο φεστιβάλ της Σόφιας από τη FIPRESCI.

» *Ciné Τζον Κασσαβέτης, 13:00*

Ο Lenny Abrahamson και οι ναρκομανείς ήρωες

Είχαμε συνείδηση του κινδύνου οι χαρακτήρες του Adam και του Paul να καταλήξουν ως η καρικατούρα του ναρκομανή. Νομίζω ότι οι χαρακτήρες είναι καρικατούρες, στο βαθμό που όλοι οι ναρκομανείς παρουσιάζονται ως καρικατούρες, επειδή έτσι μπορούμε να αναγνωρίσουμε ένα χρήστη στο δρόμο, αλλά αυτό εξυπηρετεί και κάποιους λόγους. Σκεφθήκαμε ότι μπορούσαμε να το κάνουμε αυτό χωρίς να ωραιοποιήσουμε και να αποστειρώσουμε, δεδομένου ότι το κοινό θα ενδιαφερόταν γι' αυτούς και θα ταυτιζόταν μαζί τους. Ελπίζω ότι ένα από αυτά που η ταινία καταφέρνει, είναι να σε κάνει να αισθανθείς διαφορετικά όταν δεις ένα ζευγάρι χρήστες στο δρόμο. Η γνώμη μου ότι αν πάρεις ένα μέλος του Ανώτατου Δικαστηρίου ή έναν πολιτικό, τους εθίσσεις στην ηρωίνη και τους βγάλεις στο δρόμο χωρίς χρήματα, θα κάνουν ό,τι κάνουν και οι Adam και Paul.

(δηλώσεις στην ηλεκτρονική τοποθεσία www.eventguide.ie)

ΝΕΟΣ ΔΑΝΕΖΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ανθρωποκτονία / Drabet

του Per Fly (Δανία, 2005)

Ένας 50χρονος καθηγητής μ' έντονο παρελθόν σε αριστερές οργανώσεις, συλλαμβάνεται και ανακρίνεται από την αστυνομία. Ο Carstern, καθηγητής κοινωνιολογίας στο λύκειο, έχει σχέση με την Pil, μια φοιτήτρια και πρώην μαθήτριά του. Η Pil συμμετέχει σε μια ακροαριστερή ομάδα ακτιβιστών. Κατά τη διάρκεια μιας επίθεσής τους σε μια βιομηχανία όπλων, η Pil, οδηγώντας ένα ημιφορτηγό, θα σκοτώσει ένα αστυνομικό. Όταν τα μέλη της οργάνωσης, που έχουν βρει καταφύγιο στο εξοχικό του Carstern, συλληφθούν, θα αρνηθούν να αποκαλύψουν ποιος σκότωσε τον αστυνομικό. Η Pil βασανίζεται από τύψεις και θέλει να ομολογήσει, όμως ο Carstern την αποτρέπει. Το αποτέλεσμα της δίκης είναι θετικό για την Pil και τους συντρόφους της: θα καταδικασθούν μόνο για βανδαλισμό και θα αφεθούν ελεύθεροι. Ο Carstern έχοντας χωρίσει με τη γυναίκα του συγκατοικεί με την Pil. Όμως οι τύψεις για το τι έχει συμβεί κυνηγούν το ζευγάρι και η συγκατατοίκη τους δεν είναι χωρίς προβλήματα.

Μέρος μια τριλογίας του σκηνοθέτη για τη δανέζικη κοινωνία, η ταινία αυτή επικεντρώνεται στη μεσοαστική τάξη (οι άλλες δύο ταινίες αφορούν την εργατική και την ανώτερη τάξη). Η δραματική πλοκή περιστρέφεται γύρω από το πρόσωπο του πολιτικοποιημένου καθηγητή, καθώς βρίσκεται αντιμέτωπος με γεγονότα που τον ξεπερνούν. Δύο είναι τα κίνητρα που τον ωθούν να δρα με τον τρόπο που βλέπουμε: το ένα είναι οι πολιτικές του απόψεις και το δεύτερο τα συναισθήματά του για την πρώην μαθήτριά του. Ο σκηνοθέτης διατηρεί έναν ισορροπημέ-



Μέρος μια τριλογίας για τη δανέζικη κοινωνία, η ταινία αυτή επικεντρώνεται στη μεσοαστική τάξη

νο τρόπο αντιμετώπισης των ζητημάτων που εγείρονται στην αφήγηση. Ενδιαφέρεται εξίσου για την ψυχολογία της νεαρής γυναίκας και του εραστή της, αλλά εστιάζει ταυτόχρονα και στο πρόσωπο της συζύγου του θύματος, που αδυνατεί να ξεπεράσει το πόνο του πένθους. Η πολιτική δράση και το ζήτημα της ένοπλης δράσης, η φύση του κακού, το δίκαιο και το άδικο, ο φαύλος κύκλος της βίας, η ενοχή και οι τύψεις, η λύτρωση: αυτά είναι που εστιάζει ο σκηνοθέτης. Στο πρόσωπο του καθηγητή μπορούμε να αναγνωρίσουμε την τραγικότητα: φυλακισμένος από τον ερωτικό του πόθο και τις πολιτικές του ιδέες, αγωνίζεται να υπερβεί τον ίδιο του τον εαυτό.

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 20:30*

Per Fly

ΟΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

[...] Πάντα ήθελα να επεκτείνω το αφηγηματικό μου λεξιλόγιο και να δώσω στην ταινία ένα στοιχείο διαφορούμενο. Ο μύθος του Ίκαρου εμφανίστηκε ξαφνικά και ταίριαξε καλά με την ιστορία. Υπάρχουν διαφορετικοί τρόποι για να ερμηνεύσεις το μύθο στην ταινία μου. Όπως το βλέπω, κανένας δεν μπορεί να ρίξει το φταξίμο στον Ίκαρο και στον Δαίδαλο επειδή ήθελαν να φύγουν από το νησί με το λαβύρινθο, εφευρισκοντας τα φτερά και πετυχαίνοντας στα αλήθεια ένα ηρωικό κατόρθωμα. Όμως, οι συνέπειες ήταν σοβαρές. Ο Ίκαρος έπεσε και πέθανε. Στην ταινία μου αυτό που πεθαίνει είναι η αυταπάτη του ήρωα (Carsten) ότι μπορεί να ζήσει ξανά τη νεότητά του. Στο τέλος συντριβεται όμως στέκεται ξανά στα πόδια του και τον βλέπω να βγαίνει από την ιστορία δυνατότερος. Έκανε αυτό που μπορούσε. Πήγε στην αστυνομία και είπε την αλήθεια. Έχει δικαίωμα στη ζωή μετά απ' ότι συνέβη. Ωστόσο, ποτέ δεν μπορεί να ξεφύγει από την ενοχή –όπως ο Δαίδαλος θα πρέπει να ζήσει το υπόλοιπο της ζωής του μέσα σε μεγάλη θλίψη. Όμως, τουλάχιστον, δεν είναι περιορισμένος στο νησί, ζώντας μια αποστεωμένη καθημερινότητα, πεθαίνοντας στην πείνα.



ΤΑ ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ

[...] Αυτοσχεδιάζαμε πολύ περισσότερο απ' ότι στις δύο προηγούμενες ταινίες μου. Αποφάσισα να χρησιμοποιήσω περισσότερο τη διαίσθησή μου. Ορισμένες φορές ήταν πολύ δύσκολο να παρακολουθήσεις τι συνέβαινε στο γύρισμα ενός πλάνου. Είχαμε ένα σενάριο και παράλα αυτά συνεχώς είχα την αίσθηση ότι χρειαζόμασταν κάτι παραπάνω, ότι χρειαζόμασταν να φθάσουμε στα άκρα. Ήταν πολύ σημαντικό για μένα να μπορούμε να κινηθούμε γρήγορα, αν και ήμασταν ένα μεγάλο συνεργείο 30 ανθρώπων.

[...] Κάναμε την ταινία Manslaughter, όπως μια τζαζ ταινία. Ξέραμε όλα τα ακόρντα και τις σκάλες, όμως δεν ξέραμε τι να παίξουμε στην κορυφή. Είχα επιήλτες και δεν μπορούσα να κοιμηθώ κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων και του μοντάζ. Κάθε μέρα περπατούσα στο πλατό σαν να ήταν το τελευταίο γύρισμα της ζωής μου. Είμαι αγχωτικός και νευρωτικός, όπως όλοι οι σκηνοθέτες, και το γύρισμα της ταινίας Manslaughter ήταν ένα ταξίδι σε μια περιοχή με μηδέν έλεγχο της κατάστασης.

(Δηλώσεις στο δανέζικο περιοδικό *Film* τ. 43)



Φρίντα / Frida, naturaleza viva

του Paul Leduc (Μεξικό, 1983)

Μια ταινία χωρίς συμβατική πλοκή, ένα κολλάζ επεισοδίων-σκηνών από τη ζωή της Φρίντα Κάλο

Η Frida Kahlo, στα 47 χρόνια του βίου της, έζησε μια ζωή πλούσια. Υπήρξε η σημαντικότερη γυναίκα ζωγράφος της Λατινικής Αμερικής και μία από τις πιο σημαντικές ζωγράφους παγκόσμια. Η προσωπικότητά της υπήρξε εμβληματική, καθώς απεικόνισε στους πίνακες της αλλά και εξέφρασε με τον τρόπο ζωής, της όψεις της γυναικείας ταυτότητας που παρέμεναν στο σκοτάδι. Η ταινία είναι μια ανασκόπηση της ζωής της: η Frida και ο σύντροφός της Diego Riviera. Η Frida βαρύτερα τραυματισμένη σε ατύχημα, με τις μεταλλικές ράβδους να διαπερνούν το σώμα της. Η Frida να συμμετέχει με το αναπηρικό καροτσάκι στις συγκεντρώσεις της μεξικάνικης αριστεράς και του ζαπατιστικού κινήματος. Η παιδική της ηλικία και η σχέση με τον πατέρα της. Η σχέση του Diego Riviera με την αδελφή της. Η γνωριμία με το Ρώσο επαναστάτη Λέων Τρότσκι και η ερωτική τους σχέση. Οι ατέλειωτες εγχειρήσεις και ο πόνος. Οι σχέσεις της μ' άλλες γυναίκες. Οι πίνακες της Frida Kahlo.

Η ταινία του Paul Leduc, όσον αφορά στη μορφή της, είναι μια εντυπωσιακή στην πρωτοτυπία της βιογραφία. Έχοντας ως δεδομένο ότι τα πρόσωπα είναι ήδη οικεία και η ιστορία τους ήδη γνωστή, ο σκηνοθέτης αρνήθηκε μια συμβατική αντιμετώπιση του θέματός του: δεν υπάρχει ανάπτυξη χαρακτήρων, δεν υπάρχει μια συμβατική δραματική πλοκή. Όλη η ταινία αποτελείται από μικρά επεισόδια-σκηνές από τη ζωή της Frida Kahlo. Ασύνδετα μεταξύ τους, αυτά τα επεισόδια δημιουργούν ροή συναισθημάτων μέσα στην οποία παγιδύεται ο θεατής: ο πόνος και η θλίψη, η χαρά και η πίστη στη ζωή, οι αγωνίες και ο αγώνας. Είναι η ταινία ένα πορτραίτο συναισθημάτων της Frida Kahlo παρά μια τυπική βιογρα-



φία. Έχοντας τη δομή μιας ψηφιογραφίας η ταινία επιτρέπει στο θεατή να σχηματίσει γνώμη μόνο όταν και η τελευταία ψηφίδα τοποθετηθεί.

» *Κινέ Σταύρος Τορνές, 15:30*

Θέλω και τη μαμά σου Y tu mama tambien

του Alfonso Cuaron (Μεξικό-ΗΠΑ, 2001)



ζεται ένα μεγάλο τμήμα της ταινίας, είναι μια μεταφορά. Οι εικόνες που αντικρίζουν οι ήρωες από τα παράθυρα –με τη διαρκώς παρούσα αστυνομία– αλλά και τα σχόλια του αφηγητή υπονοούν την ύπαρξη μιας άλλης πραγματικότητας, διαφορετικής από αυτή που ζουν οι ήρωες. Όπως επισημαίνει σε μια συνέντευξή του ο σκηνοθέτης, το ταξίδι των τριών προσώπων έχει μια διπλή σημασία: για τα δύο αγόρια είναι μια διαδικασία μύησης, το πέρασμα από την αθωότητα στην ωριμότητα, ενώ για τη νεαρή γυναίκα είναι ένα ταξίδι προς την ελευθερία.

Η ταινία αυτή καθιέρωσε τον πρωταγωνιστή της, Gael Garcia Bernal, ως ένα σημαντικό όνομα, ενώ άνοιξε τις πόρτες του Χόλιγουντ για τον σκηνοθέτη της Alfonso Cuaron. Βραβεύτηκε με το βραβείο σεναρίου στο Φεστιβάλ Βενετίας 2001 και με ειδικό βραβείο για τους ηθοποιούς της.

» *Πλατεία-Odeon, 22:30*

Alfonso Cuaron

Η ΑΦΕΤΗΡΙΑ

Πάντα ήθελα να γυρίσω μια ταινία στο Μεξικό και στα Chilango, τη διάλεκτο του Mexico City. Με την ταινία Y tu mama tambien προσπαθήσαμε να παρατηρήσουμε τον κοινωνικό περίγυρο με τόση λεπτομέρεια, σαν να παρατηρούμε τη συμπεριφορά ενός προσώπου.

[...] Όταν ξεκινήσαμε να γράφουμε το σενάριο, ένα από αυτά που, εκ των προτέρων, αποφασίσαμε ήταν ότι το περιεχόμενο ήταν τόσο σημαντικό όπως και ένα πρόσωπο της ταινίας. Νομίζω ότι επιδιώκαμε αυτό το τέλος και γνωρίζαμε ότι μια τέτοια εκδοχή θα υπήρχε στο τέλος.

[...] Τα πάντα ήταν εκ των προτέρων γραμμένα στο σενάριο, όμως κάποια σημεία στην ταινία προέκυψαν μέσα από τη διαδικασία στις πρόβες. Προσαρμόσαμε κάτι ή ορισμένες φόρες κάποιος ηθοποιός είχε μια ιδέα. Στην πραγματικότητα, ό,τι έκαναν οι ηθοποιοί ήταν τόσο ακριβές, εκ των προτέρων συμφωνημένο και προετοιμασμένο, που είναι επίτευγμα που οι θεατές πιστεύουν ότι υπήρξε αυτοσχεδιασμός.

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΜΙΑ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ

[...] Η αρχική ιδέα της ταινίας, όταν γράφαμε το σενάριο, ήταν η αναζήτηση ταυτότητας. Είναι δύο νέοι άνδρες που αναζητούν την ταυτότητά τους ως ενήλικες, μια γυναίκα που αναζητά τη δική της ταυτότητα ως ελεύθερη γυναίκα, ως μια απελευθερωμένη γυναίκα –και επιπλέον υπήρχαν παρατηρήσεις για μια χώρα που, κατά την γνώμη μου, ακόμα εξακολουθεί να αναζητά την ταυτότητά της ως μια "ενήλικη" χώρα.

Στην πραγματικότητα, όταν κάναμε το μοντάζ της ταινίας, έγιναν εκλογές και για πρώτη φορά μετά από 70 χρόνια το κυβερνών κόμμα έχασε. Αυτό ήταν



ένα σημαντικό νέο για εμάς: πρώτον γιατί εκδιώχθηκαν από την εξουσία και μετά επειδή αυτό ήταν πολύ καλό για την ταινία. [...] Η λειτουργία της φωνής off είναι για να δημιουργήσει μια απόσταση. Δεν πρόκειται για έναν αφηγητή, αλλά για μια φωνή που υπογραμμίζει τα συμφραζόμενα. Αποφασίσαμε πως ο αυτήν την ταινία τα συμφραζόμενα θα έπρεπε να είναι τόσο σημαντικά όσο και οι χαρακτήρες.

[...] Νομίζω ότι ποτέ δεν προσπαθήσαμε να ασκήσουμε κοινωνική κριτική: προσπαθήσαμε να υπάρχει παρατήρηση παρά κριτική. Δεν θέλαμε να πάρουμε θέση ή να επιστημονοποιήσουμε τα πράγματα. Έτσι αντί εμείς να κριτικάρουμε (αυτά που συμβαίνουν στην κοινωνία) είναι οι θεατές που καταλήγουν στα δικά τους συμπεράσματα.

ΤΟ ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟ ΣΙΝΕΜΑ

[...] Το μεξικάνικο σινεμά βρίσκεται σε μια ενδιαφέρουσα φάση, με νέους σκηνοθέτες, με εναλλακτικούς και νέους τρόπους χρηματοδότησης, νέες κινηματογραφικές αίθουσες και ένα νέο κοινό που υποστηρίζει το νέο μεξικάνικο σινεμά. Τώρα είναι η σειρά μας...

[...] Ταινίες όπως το Amores Perros ή το Y tu mama tambien είναι πάρα πολύ εξειδικευμένες στο χρώμα τους, στη θεματική τους διάσταση όμως είναι παγκόσμιες. Πιστεύω ότι όσο περισσότερο οι μεξικανοί σκηνοθέτες επιτυγχάνουν μια παγκοσμιοποίηση, τόσο περισσότερο θα έχουμε μια ανανέωση του μεξικάνικου σινεμά. Όντας οι ταινίες παγκόσμιες, αυτό δεν σημαίνει ότι είναι λιγότερο μεξικάνικες.

(συνέντευξη στην ηλεκτρονική τοποθεσία www.bbc.co.uk και δηλώσεις στον κατάλογο του Φεστιβάλ Βενετίας 2001 και στο site του Φεστιβάλ του Λονδίνου 2001)



Η ΔΕΘ ανοίγει πόρτες...

- Η Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης Α.Ε. αποτελεί τον εθνικό εκθεσιακό φορέα. Έχει στην ιδιοκτησία της ή/και διαχειρίζεται εκθεσιακά-αυθενδριακά κέντρα και λειτουργεί ως σύμβουλος του κράτους σε θέματα εκθεσιακής πολιτικής.
- Συμβάλλει στην οικονομική ανάπτυξη της περιφέρειας, συμμετέχοντας στη δημιουργία εκθεσιακών κέντρων και διοργανώνει περιφερειακές εκθέσεις, παρέχοντας ευκαιρίες για την προβολή της τοπικής και πανελληνίας παραγωγής στην ελληνική και ξένη αγορά.
- Συμμετέχει σε μεγάλες εκθέσεις του εξωτερικού, οργανώνοντας αποστολές ελληνικών επιχειρήσεων με εξαγωγικό προσανατολισμό.
- Διοργανώνει συνέδρια και πολιτιστικές εκδηλώσεις που πλαισιώνουν τις εκθέσεις, αλλά και αυτόνομες δράσεις με πανελλήνια και διεθνή εμβέλεια όπως το Φεστιβάλ Ελληνικού Τραγουδιού.
- Η ΔΕΘ Α.Ε. με τις δραστηριότητές της προβάλλει και συντελεί στην ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας καθώς και των σχέσεων και φιλικών δεσμών μεταξύ των λαών.

ΕΚΘΕΣΙΑΚΕΣ & ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ 2005

ALIMENTARIA, 10-13.4.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ - Λισαβόνα, Πορτογαλία
I.B.F., 19-23.4.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ - Μόναχ, Γερμανία
IFRAK, 19-22.5.2005 - 14η Πανελλήνια Έμπορικη Έκθεση - Χαρμπίν
POLADRA-FOOD, 20-23.9.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ - Πίζοσα, Ισπανία
TECHNOMA, 18-22.10.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΔΟΜΙΚΩΝ ΥΛΙΚΩΝ - Σκόπια, FYROM
KYTH, 13-16.10.2005 - 5η Πανελλήνια Γενική Έκθεση - Ηράκλεια
INDAGRA, EXPOGRINK ALL PACK, 3-6.11.2005 - Οργάνωση συμμετεχόντων Ελληνικών Επιχειρήσεων στη ΔΙΕΘΝΗ ΕΚΘΕΣΗ ΓΕΩΡΓΙΚΟΥ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ, ΤΡΟΦΙΜΩΝ-ΠΟΤΩΝ, ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ - Βουκουρέστι, Ρουμανία
3η ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ, 06 & 09.10.2005
1η Διεθνής Διαγωνισμός Μουσικών Δομάτων, 02-05.12.2005
2η Διοργάνωση Διεθνών Μουσικών Ημερών, 01-15.12.2005



ΕΘΝΙΚΟΣ ΦΟΡΕΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΝ, ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ, ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ,
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΕΚΘΕΣΙΑΚΩΝ & ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ

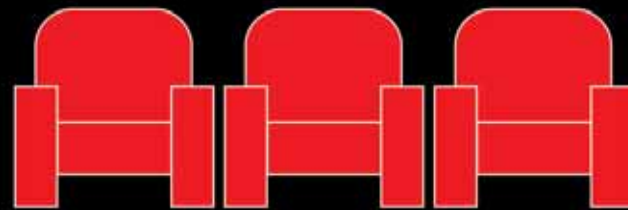
Κεντρικά γραφεία: Εγνατία 154, 546 36 Θεσσαλονίκη - Τηλ.: 2310 291111 - Fax: 2310 229116

Γραφεία Αθηνών: Λεωφ. Κηφισίας 39 - 151 23 Μαρούσι, Αθήνα - Τηλ.: 210 6168888 - Fax: 210 6168800 • e-mail: info@efg.gr - www.efg.gr

19:10
σπίτι



19:20
σινεμά



παίζει κέντρο!

ΟΡΕΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ
Τσιμισκή 43 & Αριστοτέλους

8 αίθουσες... δίπλα σου!

Τηλεφωνικές κρατήσεις 801-11-60000 & 210-6786000

Για αγοράς εισιτηρίων μέσω Internet: i-ticket.gr

www.oreon.gr

Homage to Mexican Cinema at 46th THESSALONIKI INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

18 - 27 november, 2005

IN COMPETITION:
SANGRE

Amat Escalante. 2005

- BATALLA EN EL CIELO.** Carlos Reygadas. 2005
VOCES INOCENTES. Luis Mandoki. 2005
EL CRIMEN DEL PADRE AMARO. Carlos Carrera. 2002
AMORES PERROS. Alejandro González Iñárritu. 2000
Y TU MAMA TAMBIÉN. Alfonso Cuarón. 2000
 Screenplay: Carlos Cuarón
SÓLO CON TU PAREJA. Alfonso Cuarón. 1990
 Screenplay: Carlos Cuarón
EL ESPINAZO DEL DIABLO. Guillermo del Toro. 2000
CRONOS. Guillermo del Toro. 1991
FRIDA, NATURALEZA VIVA. Paul Leduc. 1983
REED, MÉXICO INSURGENTE. Paul Leduc. 1970
CANOA. Felipe Cazals. 1975
LA FÓRMULA SECRETA. Rubén Gámez. 1964
MAGUEYES. Rubén Gámez. 1962
LOS OLVIDADOS. Luis Buñuel. 1950
SALÓN MÉXICO. Emilio Fernández. 1948

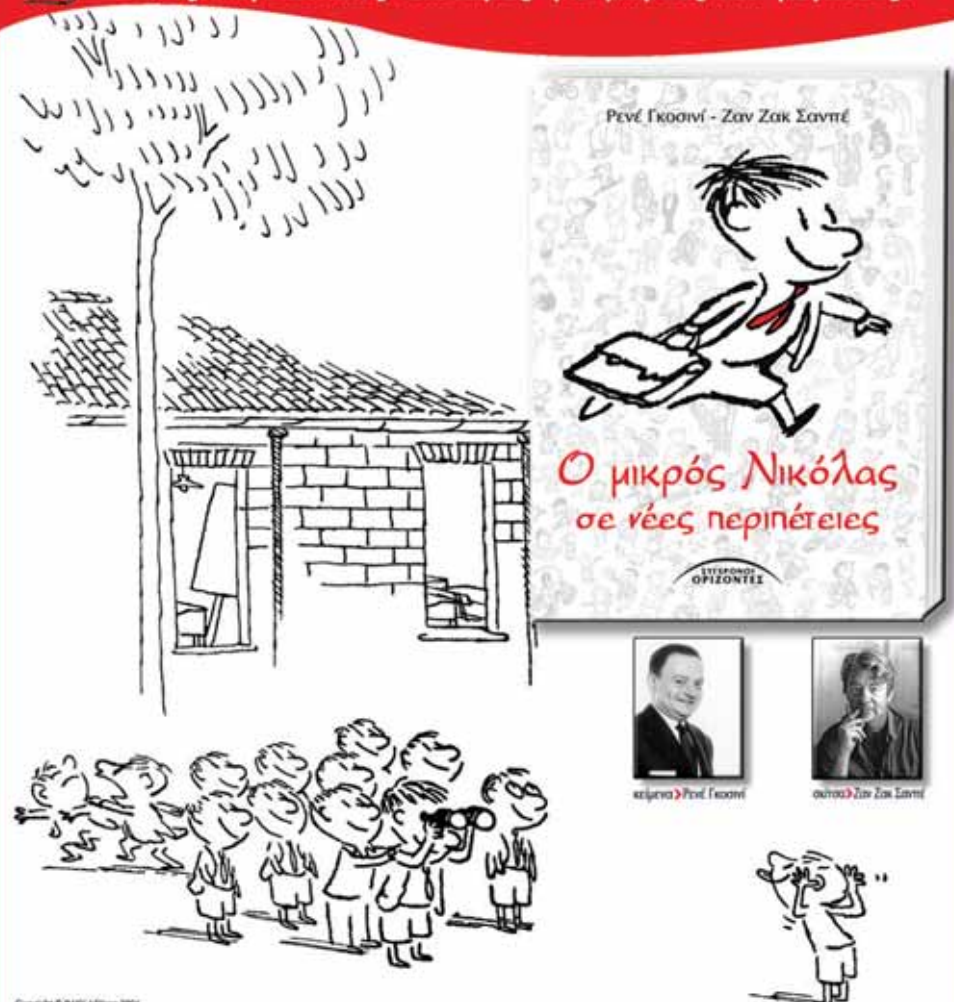
**THE THREE BURIALS OF
MELQUIADES ESTRADA.** Tommy Lee Jones. 2005
 Screenplay: Guillermo Arriaga

ROGELIO. A short film by Guillermo Arriaga. 2000

Mexican Film Institute (IMCINE) Insurgentes Sur 674 Col. del Valle 03100 Mexico City
 Tel 5255 54485339 Fax 5255 54485380 / promint@imcine.gob.mx / www.imcine.gob.mx

CONACULTA - IMCINE

Μια χαρούμενη ιστορία πενήντα χρόνων συνεχίζεται.
Ο μικρός Νικόλας μαζί μας και πάλι, με 80 νέες περιπέτειες.
Ένας λογοτεχνικός θησαυρός για μικρούς και μεγάλους!



επιμέλεια René Goscinny



αυτοσχεζία Ζόραν Σκαβίτς

Copyright © 2004 Epitapho

ΕΠΙΤΑΦΟΣ
ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Αθήνα: Ευρωμέδοντος 4, Τ.Κ. 104 35, Τηλ.: 2103460224, Fax: 2103460186,
 e-mail: s-orizontes@ath.forthnet.gr
 Θεσσαλονίκη: Μοναστηρίου 139 & Χαλκίδος 3, Τ.Κ. 546 27, Τηλ.: 2310543828,
 Fax: 2310501824, e-mail: s-orizontes@the.forthnet.gr



Michael Skolnik

Σε συνεργασία με τη Λόρι Σίλβερμπους, ο Μάικλ Σκόλνικ βγαίνει Εκεί Έξω και παρακολουθεί, μεταξύ άλλων, τις περιπέτειες μιας 17χρονης εμπόρου ναρκωτικών και μιας ανύπαντρης μητέρας που παλεύει με το αμείλικτο σύστημα ανάδοχης φροντίδας.

Ποια ήταν η αρχική έμπνευση για το Εκεί Έξω; Ίσως ένα πραγματικό περιστατικό;
Βρισκόμουν στην παραγωγή ενός ντοκιμαντέρ για το HBO στο Λιτλ Ροκ του Άρκανσας. Την πρώτη μου νύχτα εκεί συνάντησα μια νεαρή γυναίκα που καθόταν σ' ένα εγκαταλειμμένο σπίτι. Ήταν περασμένα μεσάνυχτα, κοίταξα τα χέρια της και συνειδητοποίησα ότι κρατούσε μια τσάντα γεμάτη ναρκωτικά. Καθώς η βραδιά κυλούσε, συνεχίζαμε τη συζήτηση ενώ αυτή πουλούσε ναρκωτικά στους πελάτες της. Ταυτόχρονα, μου αφηγήθηκε την ιστορία της ζωής της. Ήταν ένα 17χρονο κορίτσι με ένα 4χρονο παιδί και τη μητέρα της στη φυλακή. Μέσα στα δύο χρόνια που πηγαίνοερχόμενοι στο Λιτλ Ροκ, τη συναντούσα όλο και περισσότερο. Ήξερα ότι ήταν μια ιστορία που έπρεπε να πει κάποιος.

Φοβήθηκες ποτέ ότι η ταινία σου μπορεί να προκύψει διδακτική, όπως πολλές αυτού του είδους;

Ως ντοκιμαντερίστας, κυνηγώ συνεχώς το αληθινό. Κάνω περισσότερη παρέα με εμπόρους ναρκωτικών και πόρνες παρά με τους φίλους μου! Ποτέ δεν πίστεψα ότι η ταινία μας μπορεί να φανεί διδακτική σε κάποιον, επειδή ξέρω τι χρειάζεται για να κάνεις ένα αληθινό φιλμ.

Πώς έγινε η επιλογή των ηθοποιών; Μου φαίνεται σαν μια νεορεαλιστική μίξη επαγγελματιών και ερασιτεχνών.

Πράγματι, είχαμε μια άψογη συνύπαρξη μεταξύ επαγγελματιών και πρωτάρηδων. Πολλοί ηθοποιοί ήρθαν από το φεστιβάλ χιπ κοπ που γίνονταν στην Αμερική τα τελευταία πέντε χρόνια. Βρήκαμε επίσης πολλούς νέους στη γεγονιά όπου κάναμε τα

γυρίσματα. Ήμασταν πολύ τυχεροί που οι νέοι της πολης μας αγάλιασαν. Πρόκειται για τους ίδους ανθρώπους που οι περισσότεροι φοβούνται, οι οποίοι συμμετείχαν με μεγάλη προθυμία στη δημιουργία μιας ταινίας.

Θεωρείς το τέλος της ταινίας πεσιμιστικό; Επηρεαστήκατε ίσως από τα 400 Χτυπηματα ή τα Γλυκά 16;

Ως κάποιος που δεν έχει σπουδάσει σινεμά, δεν έχω δει τις ταινίες που αναφέρεις. Σε κάθε περίπτωση το τέλος είναι σκληρό, πολύ σκληρό. Συζητήσαμε το τέλος για πολύ καιρό με τη Λόρι και καταλήξαμε κάπου μόλις μια εβδομάδα πριν την πρεμιέρα της ταινίας στο Φεστιβάλ του Τορόντο. Για το αν είναι όντως πεσιμιστικό, επαφίεται στο κοινό.

Συνέντευξη: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Οι ταινίες της ημέρας

Σιδερένιο νησί / Jazireh ahani

του Mohammad Rasoulof (Ιράν, 2005)

Μια ομάδα φτωχών ανθρώπων στη νότια ακτή του Ιράν δεν έχει πού να μείνει κι έτσι ζει πάνω σ' ένα εγκαταλειμμένο καράβι, ανοικτά της ακτής. Ο Καπετάν Νέματ, αρχηγός τους, προσπαθεί να πείσει τον πλοιοκτήτη και τις Αρχές να μην τους πάρουν το καράβι. Απ' την άλλη, πουλάει κομμάτι-κομμάτι το πλοίο για παλιοσίδερα.

» 10-05 • Παύλος Ζάννας, 15:00

Η προδοσία / La trahison

του Philippe Faucon (Γαλλία-Βέλγιο, 2005)

1960. Ο υπολοχαγός Ροκ και οι άντρες του είναι αποσπασμένοι σ' ένα μικρό, απομονωμένο χωριό της Αλγερίας. Ο επίσημος ρόλος του είναι να εξευμενίζει τους Αλγερινούς και να τους πείθει για τις «καλές προθέσεις» της γαλικής παρουσίας στη χώρα τους. Στην πραγματικότητα, όμως, ο κύριος στόχος του είναι η εξάρθρωση και καταστολή του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου. Ο Ροκ προσπαθεί όσο μπορεί ν' αντεπεξέλθει στο ρόλο του, δικασμένος ανάμεσα στους εχθρικούς χωρικούς και στους γάλλους στρατιώτες...

» 10-05 • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 15:30

Στοιχημάτισε τη ζωή σου / Spiele leben

του Antonin Svoboda (Αυστρία-Ελβετία, 2005)

Ο Κουρτ, γύρω στα 35, είναι μανιώδης και συστηματικός τζογαδόρος χωρίς ούτε τύχη ούτε πειθαρχία. Η κυρίως ασχολία του είναι να βρίσκει απ' όπου μπορεί χρήματα, να τα κάνει, να



κρεώνεται, να ξαναδανείζεται, να τα ξανακάνει, και ούτω καθεξής. Μια μέρα, ο Κουρτ ανακαλύπτει μια μέθοδο με την οποία το ζάρι θα του καθορίζει πώς να παίξει. Από 'κείνη τη στιγμή, η ζωή του θα ορίζεται από την ακαταμάχητη έλξη της τύχης. Ο Κουρτ αρχίζει να χρησιμοποιεί το ζάρι και για τις καθημερινές του αποφάσεις. Νομίζει πως έχει βρει ένα νέο, προσωπικό σύστημα όχι μόνο για τον τζόγο αλλά και για τη ζωή γενικότερα. Ρίχνοντας το ζάρι, διαλέγει μια από τις έξι δουλειές που του προσφέρονται, και μοιάζει επιτέλους να βάζει τη ζωή του σε τάξη. Αλλά τα φαινόμενα πολλές φορές απατούν...

» 10-05 • Παύλος Ζάννας, 17:00

Εγκαταλειμμένη γη / Sulanga enu pinisa

του Vimukthi Jayasundara (Γαλλία-Σρι Λάνκα, 2005)

Σε κάποιο σημείο του πλανήτη, ο πόλεμος ρημάζει τη γη τα τελευταία είκοσι περίπου χρόνια. Μετά την υπογραφή μιας συνθήκης που σηματοδοτεί την ανακωχή, έρχεται επιτέλους η ώρα της ειρήνης. Ο πανταχού παρών στρατός έχει αναλάβει τη διασφάλιση της κατάπαυσης πυρός. Σε μια ερημική, αχανή περιοχή, βρίσκεται το σπίτι του φύλακα του χωριού, Ανούρα, όπου ζει με τη γυναίκα του, Λάθα, και την αδερφή του, Σόμα. Ο Ανούρα ζει μια δύσκολη, δυστυχισμένη ζωή, καθώς η σχέση του με την άπιστη Λάθα, την οποία η Σόμα αντιπαθεί με πάθος, χειροτερεύει μέρα με τη μέρα και η

δουλειά του είναι μονότονη και μοναχική. Μια μέρα, ο Ανούρα διατάσσεται από το στρατό να σκοτώσει κτηνωδώς έναν άνθρωπο, τον οποίο δεν αφήνουν στη συνέχεια να αναγνωρίσει.

» 10-05 • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 18:00

Εκεί έξω / On the outs

των Lori Silverbush, Michael Skolnik (ΗΠΑ, 2004)

Η ταινία βασίζεται στις αληθινές ιστορίες κοριτσιών και τις εμπειρίες τους στους δρόμους του Τζέρζι Σίτι και στις φυλακές ανηλικών και ακολουθεί τις ζωές τριών κεντρικών χαρακτήρων: η 17χρονη Οζ είναι έμπορος ναρκωτικών, το πρωταρχικό της μέλημα, όμως, είναι η οικογένειά της. Η Σουζέτ είναι 15 χρονών και ζει με τη μητέρα της. Ο πρώτος της έρωτας θα αλλάξει ριζικά τη ζωή της. Τέλος, η 17χρονη Μαρισόλ, είναι μια ανύπαντρη μητέρα που προσπαθεί να κρατήσει το παιδί της.

» Νέοι Αμερικανοί • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 20:30

Police beat

του Robinson Devor (ΗΠΑ, 2005)

Η ταινία παρακολουθεί έναν αστυνομικό της ομάδας «Ζ», τον οποίο απασχολεί περισσότερο μήπως τον απατήσει η φιλενάδα του, παρά οι εγκληματίες που... οργιάζουν γύρω του. Τα περιστατικά που αντιμετωπίζει γίνονται καθρέφτης του ταραγμένου εσωτερικού του κόσμου, επιτρέποντάς του να φιλοσοφεί για την ασταθή ερωτική του ζωή και τη συναισθηματική του εξέλιξη. Ενώ ο πρωταγωνιστής μιλά αγγλικά, οι σκέψεις του στην ταινία αποδίδονται στη δυτικοαφρικανική γλώσσα Wolof, δίνοντας έτσι έμφαση στις συναισθηματικές αντιδράσεις του στον αμερικανικό τρόπο ζωής.

» Νέοι Αμερικανοί • Παύλος Ζάννας, 22:00

Η ιστορία δύο αδελφών / Janghwa, hongryeon

του Kim Jee-woon (Ν. Κορέα, 2003)

Το ψυχολογικό αυτό θρίλερ αφηγείται την ιστορία δύο αδελφών, της Σου-μι και της Σου-



γεόν. Από εύπορη οικογένεια, οι δύο κοπέλες έχουν περάσει ένα διάστημα σε ψυχιατρική κλινική. Έχοντας θεραπευτεί, πηγαίνουν να ζήσουν με τον πατέρα και την εκκεντρική μητριά τους. Σύντομα, όμως, γίνεται σαφές ότι τα ψυχολογικά προβλήματα των δύο αδελφών όχι μόνο εμμένουν, αλλά έχουν χειροτερέψει εξαιτίας της ανισόροπης συμπεριφοράς της μητριάς τους και των φαντασμάτων που στοιχειώνουν το σπίτι. Μήπως, όμως, όλα αυτά είναι παραισθήσεις; Και μήπως το αληθινό φάντασμα είναι κάποιος άλλος;

» Kim Jee-woon Tribute • Ciné Τζον Κασσαβέτης, 23:00

Γεννημένος δολοφόνος / Koroshi no rakurin

του Seijun Suzuki (Ιαπωνία, 1967)

Ο Νο. 3 στην παγκόσμια κατάταξη επαγγελματιών δολοφόνων αναλαμβάνει μια σειρά αποστολές. Θα γνωρίσει μια μυστηριώδη γυναίκα και θα την ερωτευθεί. Παράλληλα θα εμπλακεί σε μια σειρά συγκρούσεων με άλλους επαγγελματίες δολοφόνους. Αυτό το ασπρόμαυρο νουάρ αποτελεί την αφορμή που ο Σουζούκι οδηγήθηκε στην ρήξη με την εταιρεία του. Αδιαφορώντας και περιγελώντας τις συμβάσεις του γκανγκστερικού φιλμ, ο σκηνοθέτης οργανώνει μια σειρά από οπτικές εκπλήξεις –τυπικές της εφευρετικότητάς του– που συλλαμβάνουν το θεατή εξ απρόοπτου.

» Seijun Suzuki Tribute • Παύλος Ζάννας, 24:00





Ακριβώς τη στιγμή που είχα παραιτηθεί από κάθε ελπίδα, στην ηλεκτρονική μου διεύθυνση (για την ακρίβεια, της γαλλομαθούς φίλης μου) έφτασε η παρακάτω απάντηση από τον σκηνοθέτη του διακριτικά γοητευτικού Σινιόν της Όλγας και των μοναχικών Ανοιχτόχρωμων Ματιών. Θεωρώ αυτονόητη την κατά λέξη παράθεσή της.

Jérôme Bonnell

Θα μπορούσες να πεις ότι οι ταινίες σου χαρακτηρίζονται από κάποιο κοινό στυλ ή προβληματική;

Κοινό στυλ; Δε γνωρίζω, αλλά είναι αλήθεια ότι ασχολούμαι κάθε φορά με τη μοναξιά του ατόμου εν μέσω των άλλων, τα κρυμμένα τραύματα, κυρίως στο πλαίσιο της οικογένειας... Η οικογένεια με αγγίζει πολύ ως θέμα κι έχω την εντύπωση ότι δεν θα τελειώσω ποτέ την εξερεύνησή της.

Ο διάλογος στην αρχή του Σινιόν της Όλγας ορίζει κατά κάποιον τρόπο το στυλ της ταινίας;

Αναφέρεστε σε αυτό που λέει η Όλγα για τη συλλογή ποιημάτων; Ίσως... δεν το σκέφτηκα ποτέ... μου αρέσει αυτή η ιδέα.

Ποιος είναι ο ρόλος της προβολής σκηνών από το Τσίρκο του Τσάπλιν;

Στα αποσπάσματα που επέλεξα, οι εμπειρίες και τα κατορθώματα του Σαρλό καθοδηγούνται πάντα από το ερωτικό αίσθημα. Στο Τσίρκο, ο Σαρλό είναι ερωτευμένος με την ακροβάτρια, η οποία του προσφέρει μόνο τη φιλία της. Γίνεται ακόμη και ο έμπιστος φίλος της και υποφέρει στα κρυφά. Αυτός ο τύπος σχέσης με συγκινεί πολύ. Προφανής απόκρωση τέτοιου είδους σχέσης αποτελεί και η σχέση ανάμεσα στην Alice και τον Julien. Αυτός πιστεύει ότι είναι ερωτευμένος με την Όλγα, αλλά στην πραγματικότητα αγαπούσε πάντα την παιδική του φίλη δίχως να το γνωρίζει.

Έχω την εντύπωση ότι στην ίδια ταινία χρησιμοποιείς ιδιαίτερα χαρακτηριστικές γκριμάτσες και κινήσεις του βουβού σινεμά.

Ναι, υπήρξα πάντοτε ευαίσθητος στο μπουρλέσκ. Η ανακάλυψη των βωβών ταινιών του Τσάπλιν αποτελεί ανάμνηση στενά συνδεδεμένη με την παιδική μου ηλικία και τα πρώτα μου βήματα ως σινεφιλ. Και καθώς το κύριο θέμα της ταινίας μου είναι ο δεσμός με την παιδική ηλικία, οι γκριμάτσες και οι κινήσεις αποκτούν εδώ το νόημά τους.

Ποια υπήρξαν τα πρότυπά σου στη ζωή και την τέχνη;

Δεν έχω πρότυπα. Καλλιτέχνες τους οποίους θαυμάζω είναι οι εξής: Άλφρεντ Χίτσκοκ, Ζαν Ρενουάρ, Τσάρλι Τσάπλιν, Μορίς Πιαλά, Φραντς Σούμπερτ, Ρόμπερτ Σούμαν, Κλοντ Ντεμπίσι, Τεξ Έιβερι, Πεγιό (σ.σ. σχεδιαστής των Στρομφ) και πολλοί άλλοι...

Ποιο είναι το πραγματικό πρόβλημα της ηρωίδας στα Ανοιχτόχρωμα Μάτια;

Η μοναξιά. Έτσι απλά.

Σε αυτήν την ταινία έχω την αίσθηση ότι τίποτα δεν είναι τυχαίο, όπως το όνομα Fanny.

Όχι, είναι τυχαίο.

Έχεις επηρεαστεί από ανάλογες ταινίες του Μπέργκμαν; Τώρα καταλαβαίνω την προηγούμενη ερώτηση. Ο Μπέργκμαν είναι αναμφίβολα ο κινηματογραφιστής που άνοιξε τις περισσότερες πόρτες. Λατρεύω πολλές από τις ταινίες του, ιδίως το Καλοκαίρι με τη Μόνικα και το Κραυγές και Ψιθυροί, αλλά δεν έχω δει ποτέ το Φάνι και Αλέξανδρος (θα έπρεπε να ντρέπομαι!). Πέρα από αυτό, δυσκολευόμουν πάντα να εκτιμήσω τις επιρροές μου, και αυτό είναι πολύ περίεργο. Όπως όλος ο κόσμος, έχω δει χιλιάδες ταινίες, έχω λατρέψει ορισμένες και μέρος της ευαισθησίας μου έχει δομηθεί ίσως πάνω στη σινεφιλία μου. Αλλά τη στιγμή που δουλεύω δεν «θεωρητικοποιώ» τίποτα, δεν σκέφτομαι κανέναν άλλο σκηνοθέτη, είμαι απλώς συγκεντρωμένος στην ιστορία που διηγούμαι, εκτός από την περίπτωση που θέλω να αποτίσω φόρο τιμής συνειδητοποιημένα και ξεκάθαρα.



«Κάθε ταινία παραμένει λοιπόν πάντοτε μια εξερεύνηση, πάντοτε βίαιη, ζωογόνα και οικεία. Αλλά το να γυρίσεις μια ταινία δεν είναι ψυχανάλυση.

Γιατί επέλεξες αποκλειστικά μουσική του Σούμαν στην ταινία σου;

Ίσως γιατί είναι γερμανική και ρομαντική, αλλά κυρίως γιατί την ανακάλυψα και την αγάπησα όταν ήμουν μικρός. Όπως με τον Τσάπλιν, πρόκειται για έναν ακόμη δεσμό με την παιδική μου ηλικία...

Σε ποιον βαθμό χρησιμοποιείς την ψυχαναλυτική μέθοδο στις ταινίες σου;

Εμπιστεύομαι πολύ το ασυνείδητό μου όταν δουλεύω, γιατί ακόμη κι αν σκέφτεσαι και διαλογίζεσαι τη στιγμή που γυρίζεις μια ταινία, πιστεύω ότι μεγάλο μέρος των πραγμάτων σου διαφεύγει. Και είναι αυτό ακριβώς το μέρος, το οποίο διηγείται τα περισσότερα για σένα τον ίδιο. Κάθε ταινία παραμένει λοιπόν πάντοτε μια εξερεύνηση, πάντοτε βίαιη, ζωογόνα και οικεία. Αλλά το να γυρίσεις μια ταινία δεν είναι ψυχανάλυση. Πιθανότατα ανακουφίζει ορισμένα πράγματα, εκφράζοντας άλλα, όμως δεν δίνει λύσεις για τίποτα.

Ενδιαφέρεσαι για το κοινωνικό-οικονομικό περιβάλλον των ηρώων σου; Για το αν ο Θεός τους ζει ή έχει πεθάνει;

Το κοινωνικό-οικονομικό περιβάλλον των ηρώων μου δεν είναι το πρώτο πράγμα που με ενδιαφέρει, αν και δεν απουσιάζει πλήρως από τις ταινίες μου. Αυτό που με απασχολεί ιδιαίτερω στους ήρωές μου είναι οι συναισθηματικές σχέσεις μεταξύ τους και με τον κόσμο. Το ερώτημα για το αν ο Θεός τους ζει ή έχει πεθάνει, δεν με απασχόλησε ποτέ. Δεν πιστεύω ποτέ στο Θεό. Παρόλο που είμαι πιστός... (ας καταλάβει όποιος μπορεί).

Συνέντευξη: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ανοιχτόχρωμα μάτια / Les yeux clairs

του Jérôme Bonnell (Γαλλία, 2005)


Η Φανί υποφέρει από ψυχικές διαταραχές. Ζει με τον αδελφό της αλλά δεν τα πάει καλά με τη νύφη της. Μετά από ένα καυγά, φεύγει για τη Γερμανία, όπου είναι θαμμένος ο πατέρας της. Στη διάρκεια του ταξιδιού, γνωρίζει τον Όσκαρ, που δεν μιλά γαλλικά. Μεταξύ τους αναπτύσσεται μια επικοινωνία με χειρονομίες και γκριμάτσες. Ένας φόρος τιμής στο βουβό σινεμά του Τσάπλιν, με έντονη ατμόσφαιρα και συναισθηματισμό.

» Κάποιος να τους προσέχει • Παύλος Ζάννας, 19:30



Ελάτε στη δροσιά του TV5

2 φορές την εβδομάδα η καρδιά του παγκόσμιου κινηματογράφου μιλά γαλλικά
Δευτέρα και Πέμπτη στις 23:30 ώρα Ελλάδας



TV5
www.tv5.org

μη μετράτε τις μέρες...



με τη  είστε σίγουροι
24 ώρες παράδοση
✓ με ασφάλεια ✓ στο χώρο σας

YENIKI TAXYDROMIKI
...ο καθημερινός σας συνεργάτης

EETT
AM : 99-149
Γενική Άδεια
Ταχυδρομικών
Υπηρεσιών

ΚΕΝΤΡΙΚΑ: Κηφισού 14, Τ.Κ. 18233, Αγ. Ιωάννης Ρέντης
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 48 51 100, FAX 210 48 12 902
Υποκ/μα: 5ο χλμ. Ε.Ο. Θεσ/νίκης-Αθηνών, Τ.Κ. 54628
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 2310 712600, FAX: 2310 712620
www.taxydromiki.gr

ποιότητα  + φιλικότητα  = **ΜΟΝΟΔΡΟΜΟΣ**  **ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΩΝ PC**

ΥΠΙΘΥΕ TECHNOLOGY

Η/Υ ...  **από 600,00**
ME 17" LCD ΘΘΟΝΗ

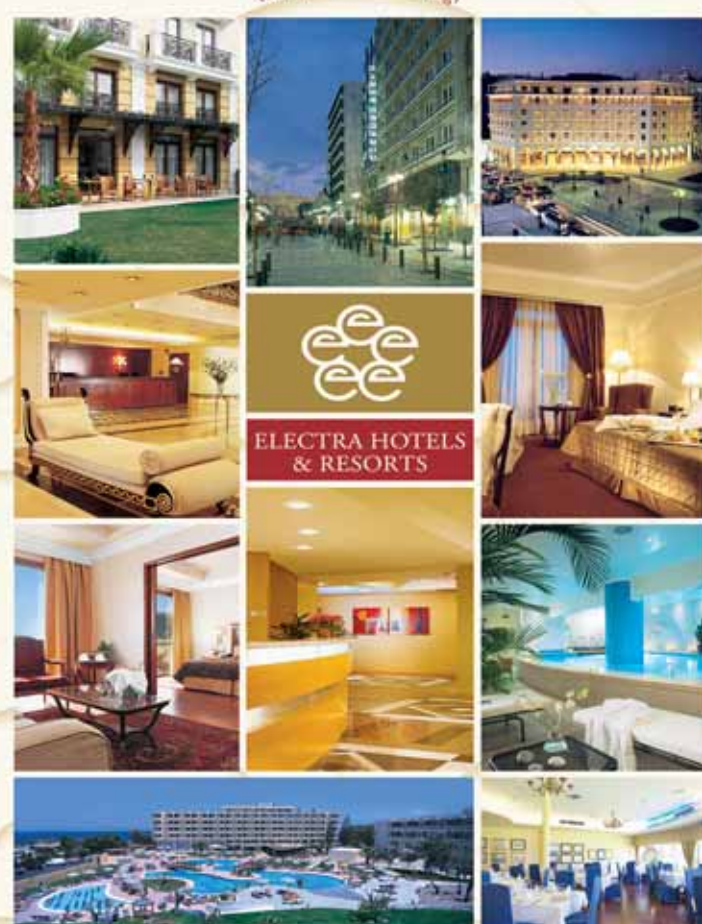
φορητά από  **650,00**

10 Χρόνια κοντά σας
Πάρτε τις προσφορές σας και ... σας περιμένουμε !!

ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ !!!
ΕΝΤΟΣ ΔΥΟ ΗΜΕΡΩΝ

αρριανού 13 - Θεσσαλονίκη
(έναντι ροτονα)
τηλ 2310214800 - 2310216299
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΑΠΟ 9.00 ΕΩΣ 20.00

www.electrahotels.gr



ELECTRA HOTELS & RESORTS

modern hospitality in a traditional way

ELECTRA PALACE HOTEL ATHENS ***** Tel: +30 210 3370 000 Fax: +30 210 3241 875 e-mail: sales@ath@electrahotels.gr	ELECTRA HOTEL ATHENS ***** Tel: +30 210 3378 000 Fax: +30 210 3220 310 e-mail: sales@ath@electrahotels.gr	ELECTRA PALACE HOTEL THESSALONIKI ***** Tel: +30 2310 294 000 Fax: +30 2310 294 001 e-mail: sales@th@electrahotels.gr	ELECTRA PALACE HOTEL RHODES ***** Tel: +30 22410 92521 Fax: +30 22410 92038 e-mail: sales@rh@electrahotels.gr
--	---	---	---



Ο Έλληνας έχει σχέση με τον πολιτισμό του και όχι με τον τόπο καταγωγής του

Black Mpeze...

του Θόδωρου Μαραγκού (2005)

Ο Θοδωράκης μαθαίνει για την ύπαρξη διασωσμένων παπύρων με αρχαία ελληνικά κείμενα, οι οποίοι βρίσκονται στη βιβλιοθήκη της Νάπολης στην Ιταλία. Ερευνητές από όλον τον κόσμο ενδιαφέρονται και τα μελετούν, αλλά οι Νεοέλληνες αγνοούν καν την ύπαρξή τους. Η γνωριμία του γιου του με έναν Ιταλό φιλέλληνα που μιλάει άπταιστα ελληνικά και γνωρίζει το θέμα, τον οδηγεί στη Νάπολη για να βρει και να μάθει για το περιεχόμενο των παπύρων, αναζητώντας ταυτόχρονα απαντήσεις για βαθύτερα ερωτήματα, όπως η σχέση των Νεοελλήνων με τους προγόνους τους, οι πραγματικές μας γνώσεις για αυτούς και η απότομη αποκοπή που επεχείρησε και κατάφερε το Βυζάντιο στη σχέση αυτή. Ταυτόχρονα, τα κείμενα του Επίκουρου που όπως αποδεικνύεται κρύβονται στους παπύρους, δίνουν απαντήσεις για την ίδια τη ζωή. Ο Θόδωρος Μαραγκός με μια ταινία ντοκιμαντέρ που συνδυάζει αφήγηση, μουσική, μυθοπλασία και κινούμενο σχέδιο, φτιάχνει ένα προσωπικό φιλμ, που όμως μιλά για τον καθε σύγχρονο Έλληνα που έχει μεταμορφωθεί, όπως χαρακτηριστικά λέει ο ίδιος, σε πρόβατο με ψυχολογικά προβλήματα...

B.P.

» Ολύμπιον, 11:00

Θόδωρος Μαραγκός σκηνοθέτης

Το θέμα της ταινίας τελικά, γιατί όπως αποδείχθηκε ήταν ένα ταξίδι, είναι ένας άγνωστος ελληνισμός, μια άγνωστη γνώση που δεν την ξέραμε και την αποκτήσαμε στην πορεία. Πράγματα που ούτε καν τα γνωρίζαμε, τα μάθαμε, και από κει και πέρα έχει σημασία πώς επιδράσανε πάνω μας και πώς εμείς τα δώσαμε και πώς απαντήσαμε. Λειτουργώ άλλωστε κι εγώ σαν μέρος του ντοκιμαντέρ ρωτώντας τον Επίκουρο, με τον Επίκουρο να μου απαντάει.

Egisto Pesole

επιμέλεια παραγωγής, ηθοποιός, μουσική επιμέλεια

[...] Υπάρχει μια φοβερή διαφορά μεταξύ αυτών που νιώθει ένας νεοέλληνας για την αρχαιότητα και τι νιώθει ένας ευρωπαίος για τους αρχαίους Έλληνες. Εδώ πολύ μιλάνε αλλά δεν κάνουν τίποτα. Εκεί μιλάνε πιο λίγο, μας αρέσουν όμως τα αρχαία κείμενα πιο πολύ, τα διαβάζουμε και καταλαβαίνουμε το πραγματικό νόημα.

[...] Όλη η Ευρώπη ξέρει πολύ περισσότερα πράγματα για την αρχαία Ελλάδα. Αντίθετα εδώ στην Ελλάδα είναι πιο ελπίστικη η συμπεριφορά των Ελλήνων απέναντι στην αρχαιότητα. Στην Ελλάδα μαθαίνονται μόνο από τη λαϊκή παράδοση. Αυτά που δεν καταφέρνουν να κάνουν αυτοί που πρέπει, τα σχολεία, τα υπουργεία κ.λπ. τα καταφέρνει να τα μεταδώσει ο λαός, και τη μυθολογία και την Ιστορία.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς



Η προσωπική τραγωδία ενός ατόμου που είναι μετέωρο μεταξύ δύο κοινωνιών

Όμηρος

του Κωνσταντίνου Γιάνναρη (2005)

Ο Ελιόν, ένας νεαρός Αλβανός μετανάστης, καταλαμβάνει, οπλισμένος με Kalashnikov και χειροβομβίδες, ένα λεωφορείο του ΚΤΕΛ λίγο έξω από την Θεσσαλονίκη και κρατά επτά από τους επιβάτες όμηρους. Παγιδευμένος σε μια εκ των προτέρων καταδικασμένη προσπάθεια να ξαναφτιάξει τη ζωή του, γίνεται θύτης και θύμα σε μια τρελή πορεία ενός λεωφορείου, αλλά και μιας ολόκληρης κοινωνίας. Τα τηλεοπτικά δίκτυα μεταδίδουν την απαγωγή σε ζωντανή σύνδεση και ολόκληρη η χώρα κρατά την αναπνοή της. Έξω από το λεωφορείο δημιουργείται μια αλλόκοτη αυτοκινητοπομπή που αποτελείται από περιπολικά, τηλεοπτικά συνεργεία, απελπισμένους συγγενείς και τους συνήθεις περιέργους, ενώ μέσα η ένταση ανεβαίνει λεπτό με το λεπτό καθώς χρόνος κυλά, τα περιθώρια στενεύουν και η λύση αντί να πλησιάζει, μοιάζει όλο και να απομακρύνεται...

B.P.

» Ολύμπιον, 12:45



Κωνσταντίνος Γιάνναρης σκηνοθέτης

Είχα σίγουρα την αίσθηση ότι θα προκαλούσε η ταινία και ένας λόγος που την έκανα, ήταν να προκαλέσω σε ένα σημείο μια συζήτηση στην Ελλάδα, γύρω από ένα γεγονός που νομίζω και απ' ό,τι κατάλαβα και εκ των υστέρων, είχε σημάδεψει τους Έλληνες και τους μετανάστες, ακόμα και σε διακρατικό επίπεδο. Αυτό που δεν περίμενα, ειλικρινά, ήταν το πόσο μεγάλη και βαθιά θα ήταν αυτή η αντίδραση. Κάποια στιγμή ο διανομέας της ταινίας μου είπε ότι αν μη τι άλλο αυτό που πέτυχε η ταινία, ήταν να λειτουργήσει ως βαρόμετρο σχετικά με το πόσο έχει αλλάξει αυτή η χώρα, πόσο ξενοφοβική είναι, πόσο καχύποπτη και πόσο μισσαλόδοξη έχει καταλήξει. Το βάθος και την ένταση αυτής της αντίδρασης πάντως δεν την περίμενα. Το εκπληκτικό βέβαια ήταν, αν και μάλλον δεν υπάρχει λόγος να νιώθω έκπληξη, ότι αυτές οι αντιδράσεις δεν είχαν να κάνουν μόνο με φασιστικές ή ακροδεξιές οργανώσεις, αλλά ήταν κάτι που διαχέεται σε όλη την ελληνική κοινωνία, από τη δεξιά μέχρι την αριστερά, από άτομα που πάνε κινηματογράφο και από άτομα που δεν έχουν πατήσει ποτέ το πόδι τους. Αυτό για μένα ήταν ένα τεράστιο μάθημα.

Αυτό που δεν περίμενα, ειλικρινά, ήταν το πόσο μεγάλη και βαθιά θα ήταν αυτή η αντίδραση. Κάποια στιγμή ο διανομέας της ταινίας μου είπε ότι αν μη τι άλλο αυτό που πέτυχε η ταινία, ήταν να λειτουργήσει ως βαρόμετρο σχετικά με το πόσο έχει αλλάξει αυτή η χώρα, πόσο ξενοφοβική είναι, πόσο καχύποπτη και πόσο μισσαλόδοξη έχει καταλήξει. Το βάθος και την ένταση αυτής της αντίδρασης πάντως δεν την περίμενα. Το εκπληκτικό βέβαια ήταν, αν και μάλλον δεν υπάρχει λόγος να νιώθω έκπληξη, ότι αυτές οι αντιδράσεις δεν είχαν να κάνουν μόνο με φασιστικές ή ακροδεξιές οργανώσεις, αλλά ήταν κάτι που διαχέεται σε όλη την ελληνική κοινωνία, από τη δεξιά μέχρι την αριστερά, από άτομα που πάνε κινηματογράφο και από άτομα που δεν έχουν πατήσει ποτέ το πόδι τους. Αυτό για μένα ήταν ένα τεράστιο μάθημα.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Νίκος Πατρελάκης μουσικός

[...] Η μουσική στον Όμηρο αισθάνθηκα ότι θα έπρεπε να περιγράφει την απομόνωση των ηρώων. Την ησυχία της μάχης των προσωπικών τους δρόμων σε αντίθεση με το θόρυβο των μέσων που τους ακολουθούν καθ'όλη την διάρκεια της ομηρείας τους. Έπρεπε παράλληλα να φωτίσει και να τονίσει τα προσωπικά δράματα χωρίς μελό. Προτίμησα να κινηθώ μονοσήμαντα στη μουσική. Να δημιουργήσω μια βάση πάνω στην οποία ο θεατής να χτίσει τελικά το δικό του συναίσθημα. Χρησιμοποίησα ατμόσφαιρες, ισοκράτες, μελωδίες σε δεύτερο πλάνο.

[...] Ο σκηνοθέτης ζήτησε να χρησιμοποιήσω ηλεκτρονικές πηγές σε όλη την ταινία, με εξαίρεση ένα μεσογειοκά ενορχηστρωμένο βάλς με ακουστικά όργανα και βέβαια, με βρήκε απολύτως σύμφωνο. Θα είμασταν πολύ πιο ευέλικτοι να χτίσουμε αυτήν την μουσική βάση με ήχους από την ηλεκτρονική παλέτα.

[...] Με τον Κωνσταντίνο γνωριζόμαστε πολύ καιρό. Νιώθω την αισθητική του προσφιλή και τις αναφορές του γνώριμες και οικίες. Εκτιμώ τη δουλειά του στο σύνολό της. Η συνεργασία μας έτσι, εξελίχθηκε με φιλική προδιάθεση. Εκείνος μου περιέγραψε το όνειρό του πίσω από την ταινία, με εμπιστεύτηκε και μου έδωσε αγάπη, και εγώ έκανα το καλύτερο που μπορούσα, ονομάζοντας την ταινία και προσωπική μου υπόθεση.

Συνέντευξη: Αναστασία Γρηγοριάδου





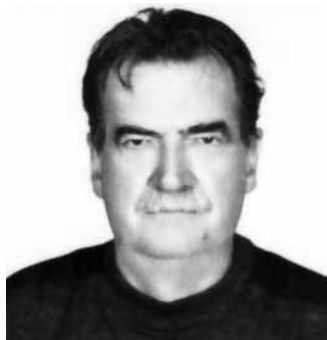
Μια διεισδυτική ματιά στον κόσμο των τσιγγάνων, μακριά από κάθε είδους εξιδανικεύσεις ή στερεότυπα

Εκτός σχεδίου

του Μένιου Δίτσα (2005)

Σύμφωνα με τις στατιστικές, το 4% του ελληνικού πληθυσμού αποτελείται από τσιγγάνους. Τόσο στην Ελλάδα όσο και σ' ολόκληρο τον κόσμο, η φυλή των Ρομ αποτελεί μια ιδιαίτερη, από ιστορική και πολιτισμική άποψη, κοινωνική τάξη. Διεσπαρμένοι ανά την υφήλιο, χωρίς γραπτή γλώσσα, με έναν ιδιαίτερο πολιτισμό που διακρίνεται (και πολλές φορές είναι διαμετρικά αντίθετος) από τους αξιακούς κώδικες του δυτικού πολιτισμού, οι τσιγγάνοι ήταν ανέκαθεν αντικείμενο ενδιαφέροντος για τον καλλιτεχνικό κόσμο. Την ίδια στιγμή, όμως, η ρατσιστική συμπεριφορά των εκάστοτε κρατικών αρχών –τόσο σε ελληνικό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο– και τα κοινωνικά στερεότυπα που τους συνόδευαν, οδήγησαν την ξεχωριστή αυτή φυλή σε περιθωριοποίηση και μααρασμό. Το ντοκιμαντέρ του Μένιου Δίτσα συστήνει το θεατή στην ιστορία, τον πολιτισμό και τις αξίες των Ρομ. Ταυτόχρονα, παρέχει πλούσιο και αποκαλυπτικό πληροφοριακό υλικό σχετικά με τις συνθήκες διαβίωσης των ελλήνων τσιγγάνων και την κοινωνική και οικονομική τους πραγματικότητα. **Γ.Π.**

» *Κιné Τώνια Μαρκετάκη, 13:30*



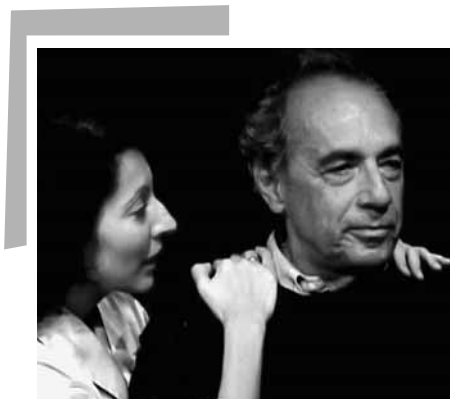
Μένιος Δίτσα

σκηνοθέτης

Την ταινία αυτή, όπως και τις άλλες με θέμα τους τσιγγάνους, την κάνω γιατί η διαφορετικότητα των «Ρομάνι», δεν έχει καμία σχέση με άλλες μειονότητες που κατά κανόνα αποκαλούνται «οικονομικοί μετανάστες». Οι Ρομ είναι ένας άλλος πολιτισμός. Είναι ο πολιτισμός των νομάδων που επιβιώνει πάνω από δέκα αιώνες, με όλα τα συν και τα πλην, σε αστικές κοινωνίες. Φυσικά, περί «παιδείας», έχω να παρατηρήσω ότι το πρό-

βλημα είναι αρκετά σύνθετο. Στους τσιγγάνους έχει ωριμάσει πια η ανάγκη να μάθουν να διαβάζουν και να γράφουν τη γλώσσα της χώρας που ζουν. Όμως από τη μεριά τους, στα σχολεία τα δικά μας, που πολύ σωστά τους στέλνει η πολιτεία, δεν είναι επιθυμητοί. Από την άλλη, οι ίδιοι επειδή μετακινούνται, δεν μπορούν να έχουν δυνατότητα συνέχειας για μάθηση. Η λύση που πήγε να δοθεί με δασκάλους υποδοχής στους τόπους που ταξιδεύουν, εκφυλλίστηκε πριν καλά-καλά εφαρμοστεί, πλην μιας ή δυο, απ' όσο συνάντησα, εθελοντικών περιπτώσεων. Είναι αλήθεια ένα δύσκολο πρόβλημα.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός



Ένας μονόλογος-ξενάγηση στο προσωπικό σύμπαν του Δημήτρη Κολλάτου

Θυμάμαι

του Δημήτρη Κολλάτου (2005)

Η νέα ταινία του Δημήτρη Κολλάτου αποτελεί μια εκ βαθέων κι επώδυνη εξομολόγησή του μπροστά στο φακό. Κοιτάζοντας «στα μάτια» τους θεατές και απευθυνόμενος σ' αυτούς σε δεύτερο πρόσωπο, ο σκηνοθέτης, συγγραφέας, θεατράνθρωπος και πολιτικός Δημήτρης Κολλάτος αποκαλύπτεται. Εξήντα χρόνια συνειδητής ζωής, από τα Δεκεμβριανά μέχρι σήμερα, συμπυκνώνονται σε έναν αυτοβιογραφικό μονόλογο που διατρέχει σαν ραχοκοκαλιά την ταινία. Το *Θυμάμαι* αποτελεί μια αναδρομή στην πολυτάραχη πορεία του δημιουργού του: από τη μια η δημόσια ζωή του –οι ριζοσπαστικές απόψεις του, οι απαγορεύσεις και η λογοκρισία, οι τεταμένες σχέσεις του με το σύστημα και τους άλλους καλλιτέχνες– κι απ' την άλλη ο προσωπικός του βίος –η μητέρα του και οι συμβίες του, τα παιδιά του, τα όνειρα και η μοναξιά του. Ταυτόχρονα, μέσα από την αφήγηση περιστατικών με δεσπόζουσες προσωπικότητες της ελληνικής τέχνης στο δεύτερο μισό του 20ού αιώνα (όπως ο Χατζηδάκης, ο Καρούζος, ο Τσαρούχης, ο Ιόλας, ο Σαμαράκης κ.ά.), ο σκηνοθέτης καταθέτει την προσωπική του ματιά για την πολιτιστική αλλά και την πολιτική πορεία της Ελλάδας εδώ και μισό αιώνα. Τον χειμαρρώδη μονόλογο του σκηνοθέτη πλαισιώνουν σύντομα αποσπάσματα από προσωπικά του βίντεο, από τις ταινίες του και από τηλεοπτικές του εμφανίσεις. Στο ρόλο της μητέρας του αφηγητή, που παρακολουθεί βουβή το μονόλογο, εμφανίζεται η Μαρίνα Κορέλλη. **Γ.Π.**

» *Ολύμπιον, 22:00*

Αυτοβιογραφικό ναι, όχι ντοκιμαντέρ

Δημήτρης Κολλάτος, σκηνοθέτης της ταινίας

Πώς αποφασίσατε να δώσετε στο αυτοβιογραφικό σας βιβλίο κινηματογραφική μορφή; Ο λόγος - αφήγηση ήταν για σπουδαίες ταινίες κυρίαρχο στοιχείο. Τα γραπτά μένουνε αλλά το πρόσωπο είναι σπαθί. Το βιβλίο θα κυκλοφορήσει. Μαζί με το βιβλίο θα υπάρχει η εικόνα του Κολλάτου, το ελαφρώς αξύριστο κουρασμένο πρόσωπο, τα μάτια του γεμάτα ελπίδα, απογοήτευση, θυμό ή φόβο. Θα γεμίζουν την οθόνη του κινηματογράφου, μιας και δεν είναι στο *Θυμάμαι* ο λόγος κυρίαρχος. Το πρόσωπο υπάρχει, το σώμα ζει, τα χέρια μιλάνε. Ένας άνθρωπος εξομολογείται.

Πώς γυρίστηκε ο αυτοβιογραφικός σας μονόλογος που διατρέχει την ταινία;

Δεν έγιναν επαναλήψεις στο γύρισμα. Δεν υπάρχουν διορθώσεις, μακιγιάζ, ιδιαίτερος φωτισμός. Ακριβώς όμως επειδή δεν υπήρχε καμιά παρέμβαση, μπόρεσα να τα βρω με τον εαυτό μου και να έχει ο μονόλογος αλήθεια. Αυτή την αλήθεια που

μπορούμε να πλησιάσουμε εμείς οι θνητοί. Ήταν μια τρομερά επώδυνη διαδικασία. Ο αυτοσαρκασμός, οι εικόνες που παρεμβαίνουν, της μνάας, της γυναίκας, των παιδιών, του πατέρα, των φίλων. Το θέατρο, ο Κινηματογράφος, η Πολιτική. Οι συναντήσεις, ζωντανές στη μνήμη, με προσωπικότητες της Ελλάδος που έπαιξαν για 'μένα θετικό ή αρνητικό ρόλο. Ο Χατζηδάκης, ο Τσαρούχης, ο Σαμαράκης, ο Καρούζος, ο Λαμπράκης, ο Ψυχάρης, ο Κόκαλης, ο Μητσοτάκης... και τόσοι άλλοι.

Η ταινία περιλαμβάνει όλο το υλικό που γυρίσατε;

Όλο το υλικό. Υπάρχουν πράγματα που δεν είπα και που γράφω στο βιβλίο. Σε μια ώρα και σαράντα



πέντε λεπτά δεν μπορείς να πεις αυτά που γράφεις σε 500 σελίδες.

Θα μπορούσε να χαρακτηριστεί το *Θυμάμαι* ένα ιδιότυπο αυτοβιογραφικό «ντοκιμαντέρ»;

Αυτοβιογραφικό έργο είναι. Όχι όμως ντοκιμαντέρ. Για να είναι ένα έργο ντοκιμαντέρ, πρέπει να είναι αμοντάριστο. Η απόλυτη αλήθεια, αυτό που κινηματογραφεί ο φακός χωρίς παρεμβάσεις. Εδώ όμως, τα κομμάτια της ζωής μου στα οποία αναφέρομαι τα μεταφέρω εγώ στο κοινό. Άρα αυτόματα, τα ξεδιαλέγω. Είναι μια κατάθεση ζωής 60 χρόνων, όπως τα βλέπει όμως ο Κολλάτος. Είναι η δικιά μου αλήθεια.

Μαρίνα Κορέλλη *νηθοποιός*

[...] Το πρόσωπο της μητέρας παρεμβαίνει στην αρχή και στο τέλος της ταινίας. Υπάρχει στην αρχή η συγκλονιστική περιγραφή της μνάας για την ερωτική σκηνή με το σύζυγο-πατέρα του παιδιού της, που του είχαν κόψει το πόδι. Τα βουβά πλάνα της μνάας... Μια μνάα έχει ανάγκη από λόγια για να μιλήσει στο παιδί της;

[...] Η μητέρα του Κολλάτου, έτσι όπως την γνώρισα –γιατί τη γνώρισα– δεν θα δεχόταν καμία από τις ενοχές του γιου της. Ήταν ο Δημήτρης γι' αυτήν ο τέλειος γιος, ο μεγάλος καλλιτέχνης, ο αλάθητος, το παιδί του έρωτα, ο γιος των Θεών.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός





«Η ώρα του stuff» δεν είναι τόσο εύκολο να έρθει...

Τσίου...

του Μάκη Παπαδημητράτου (2005)

Αθήνα, Δεκαπενταύγουστος. Οι εκδρομείς έχουν εγκαταλείψει την πόλη· το ίδιο και οι ντίλερ ναρκωτικών. Ο Τσίου, ένας νεαρός ηρωϊνομανής, ψάχνει μάταια λίγη πρέζα για να «γίνει». Με αφορμή την αναζήτηση του Τσίου το απόγευμα της Παναγίας, η ταινία μάς συστήνει σε ένα γαϊτανάκι αλλοπρόσαλλων χαρακτήρων, που κοινό τους πρόβλημα είναι η έλλειψη παράνομων ουσιών. Ο Τσίου θα ψάξει για ηρωΐνη μέσω της αδερφής του, που είναι παντρεμένη μ' ένα μαφιόζο. Εκείνος θα αναθέσει στους δύο μπράβους του, τον Τάκο και τον Μπιλ, να ψάξουν για τα πολυπόθητα γραμμάρια κι αυτοί με τη σειρά τους θα απευθυνθούν στον κοκαϊνομανή Νώντα, παλιό φίλο του Τσίου. Εν τω μεταξύ, ο Νώντας και ο φίλος του Γιάννης διεκδικούν την Τζένη, μια μεγαλοαστή που αναζητά κοκαΐνη. Τα πράγματα θα μπερδευτούν όταν ο Νώντας θα ψάξει για ηρωΐνη μέσω του Τσίου, χωρίς να ξέρει ότι προορίζεται για εκείνον. Η πρώτη σκηνοθετική απόπειρα του ηθοποιού Μάκη Παπαδημητράτου (στην ταινία κρατά μάλιστα και το ρόλο του Νώντα) αφηγείται τις αλληλοσυνδεδεμένες ιστορίες δέκα και πλέον χαρακτήρων με φόντο την πλατεία Ομοιοίας και τις έρημες περιοχές του αθηναϊκού κέντρου. Πέρα από το πολυπληθές νεανικό καστ της, η ταινία αντλεί τη δύναμή της από το χιούμορ της και τη συνολικά ειρωνική ματιά του σκηνοθέτη στις ζωές των ηρώων του. **Γ.Π.**

» Ολύμπιον, 17:30

Μια ελληνική ταινία σαν του... Γκάλι Ρίτσι

Μάκης Παπαδημητράτος, σκηνοθέτης της ταινίας

Το Τσίου είναι η πρώτη σας μεγάλου μήκους ταινία μετά από πολύχρονη ενασχόληση με την ηθοποιία. Πώς αποφασίσατε να μεταπηδήσετε από την ηθοποιία πίσω από την κάμερα;

Ήταν κάτι που ήθελα χρόνια, από τη δραματική σχολή γράφω σενάρια για μικρού μήκους που ποτέ δεν κατάφερα ή και πίστεψα πως θα γυρίσω. Από την εποχή που ήμουν στη σχολή βιντεοσκοπούσα πρόβες, στιγμές, ή και το ίδιο το μάθημα. Και τα βράδια, εκτός σχολής, αυτοσχεδιασμούς με φίλους και στιγμές. Μετά από λίγα χρόνια μπόρεσα μέσω υπολογιστή να ασχοληθώ και με το μοντάζ των πλάνων που τραβούσα. Σήμερα, λέω πως μου αρέσουν και τα δύο. Και η ηθοποιία, και η σκηνοθεσία. Στόχος μου θα είναι να βελτιώνομαι και στα δύο.

Γνωρίζατε πρόσωπα από τον κύκλο των ναρκωμανών ή κάνατε κάποια έρευνα στα στέκια τους;

Και τα δύο, αλλά βασίστηκα κυρίως στη φαντασία μου. Δεν φοβήθηκα την υπερβολή σ' αυτό το σενάριο. Νομίζω την έχει ανάγκη. Αν με ενδιέφερε να αποδώσω, ακριβώς όπως είναι, κάποια πράγματα σε αυτό το θέμα, δεν θα έκανα τον Τσίου... Ένα παράδειγμα μέσα από το φιλμ: κάπου άκουσα



ή διάβασα για έναν τύπο που διακινούσε ηρωΐνη, ο οποίος έβαζε την ποσότητα που κουβαλούσε μέσα στο στόμα του, σε μια αδιάβροχη συσκευασία, και σε περίπτωση που θα κινδύνευε από την αστυνομία θα την κατάνιπε. Αυτό ήταν το ερέθισμα. Φαντάστηκα τον τύπο που προμηθεύει τον πρωταγωνιστή να κάνει αυτό το πράγμα και τον πρωταγωνιστή που είναι απελπισμένος να του την ζητάει απεγνωσμένα. Μου φάνηκε κωμικό. Έτσι γεννήθηκε

ενας ήρωας της ταινίας. Άλλοι είναι τελείως φανταστικοί.

Η ταινία έκανε πρεμιέρα στις αρχές Οκτώβρη στο πλαίσιο του Φεστιβάλ της Ελευθεροτυπίας. Πώς ήταν η υποδοχή του κοινού; Μείνατε ικανοποιημένοι;

Απόλυτα. Αξέχαστη εμπειρία. Πραγματικά. Ήταν η πρώτη φορά που ένιωθα αυτό το συναίσθημα κινηματογραφικής πρεμιέρας. Η ταινία άρεσε στο κοινό. Δεν περίμενα τόσο πολύ που δεν άκουγαν την επόμενη ατάκα. Ο κινηματογράφος είχε κόσμο, όλα ήταν όμορφα. Αν και είμαι επιφυλακτικός. Αρκετός κόσμος στην αίθουσα είχε κάποια, έστω και μακρινή σχέση με την ταινία. Θέλω να δω την εντύπωση που θα αφήσει στο κοινό μακριά από την Αθήνα.

Αλέξανδρος Παρίσης ηθοποιός

[...] Με τον Μάκη Παπαδημητράτο γνωριζόμαστε εδώ και χρόνια, όταν και οι δυο φοιτούσαμε σε δραματικές σχολές. Συνεπώς η συνεργασία μας προέκυψε από πολλά στάδια πειραματισμού και αυτοσχεδιασμού κατά τη διάρκεια των χρόνων που είμαστε φίλοι.

[...] Ο ρόλος προέκυψε μέσα από το παιχνίδι, αυτοσχεδιάζοντας ένα βράδυ με τον Μάκη Παπαδημητράτο. Έχοντας ζήσει σε συνοικίες του κέντρου, παρατήρησα ανθρώπους και καταστάσεις χωρίς να χρειαστεί να μπω στα στέκια αυτών των ανθρώπων. Άλλωστε βρίσκονται ανάμεσα μας. Μπορείς εύκολα να τους προσπεράσεις αγνοώντας τους ή να παρατηρήσεις κινήσεις, βλέμματα, συμπεριφορές. Η τέχνη αποτελεί συμπύκνωση της ζωής. Συνεπώς δεν μπορείς ένα γεγονός να το αναπαράγεις αυτούσιο. Δέχεσαι ένα πλαίσιο καινούριο κι όσο το δυνατόν δικό σου, έτσι ώστε να αποκτήσει ενδιαφέρον και να γίνει πιστευτό.

[...] Έχοντας ένα σενάριο γεμάτο με ανατροπές και παρεξηγήσεις και κάνοντας πολλές πρόβες, προέκυψαν στη διάρκεια των γυρισμάτων στιγμές αυτοσχεδιασμού τόσο από τους ηθοποιούς όσο και από το συνέργειο οι οποίες έδωσαν στην ταινία αυτή την παρειατική ατμόσφαιρα που διακρίνατε. Η εμπειρία μου στα γυρίσματα ήταν ξεχωριστή και θα ήθελα να ξανασυνεργαστώ με όλους όσους συμμετείχαν σε αυτήν την προσπάθεια.

[...] Οι σκηνές που ο Τσίου περιπλανιέται στην άδεια Αθήνα μόνος, ήταν ιδιαίτερες. Γυρίστηκαν Δεκαπενταύγουστο, τη μέρα δηλαδή που διαδραματίζεται η ταινία. Μου έδωσαν την ευκαιρία να αντικρύσω ένα άλλο πρόσωπο της πόλης που ζω, πραγματικά ξεχωριστό και όμορφο και τη δύναμη να αγαπάω την πόλη αυτή ακόμα κι όταν όλα μοιάζουν δύσκολα.

[...] Τα βραβεία δεν είναι αυτοσκοπός. Βραβείο για μένα θα είναι η ταινία να αγαπηθεί από τον κόσμο που θα την δει. Η ομαδική δουλειά που έγινε, η ειλικρινής προσφορά, η αγάπη και η πίστη όλων μας για αυτό που κάναμε αποτελούν το βραβείο.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

Περιμένω με ανυπομονησία το κοινό της Θεσσαλονίκης να δει τον Τσίου... και τότε θα βγάλω πιο ασφαλή συμπεράσματα. Πάντως, έρχομαι πιο αισιόδοξος στο φεστιβάλ, μετά την εμπειρία αυτή.

Η ταινία μαρτυρά επιρροές από τον ανεξάρτητο αμερικάνικο κινηματογράφο – το θέμα και η δομή, κατ' αρχάς, οι γρήγοροι και διασκεδαστικοί διάλογοι, οι αλλοπρόσαλλοι / διφορούμενοι χαρακτήρες, η σκηνοθεσία. Είναι σωστή αυτή η άποψη; Ποιους δημιουργούς είχατε στο μυαλό σας γράφοντας και ετοιμάζοντας την ταινία; Δύσκολη ερώτηση. Εν μέρει ναι, αν και νομίζω ότι κανείς δεν ξέρει απόλυτα τι τον έχει επηρεάσει. Αν πρέπει να πω ονόματα, που δεν είχα στο μυαλό μου όταν την έγραφα μεν, αλλά παρατήρησα ομοιότητες μετά, άρα και επιρροές, θα έλεγα του Γκάλι Ρίτσι. Ίσως και κάποια στοιχεία Ταραντίνο. Αν και πάντα πίστευα πως ο Τσίου... είναι μια ελληνική ταινία. Σαν τις παλιές ασπρόμαυρες. Και στη δομή του σεναρίου, και στους «περίεργους» χαρακτήρες, και στις συμπώσεις, και στο τέλος του έργου. Αυτό στηρίχτηκε και σκηνοθετικά. Λιτή κινηματογράφηση με επίκεντρο τους ηθοποιούς και την ιστορία. Αυτό ήταν ο στόχος, μια οικεία φόρμα για το θεατή, για να «αντέξει» τα υπόλοιπα στην ταινία, που είναι το θέμα της, και οι διάλογοί της. Αυτή είναι και η διαφορά της με τις ασπρόμαυρες παλιές ταινίες.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

Μάνος Ροβύθης μουσικός

[...] Τον Μάκη (Παπαδημητράτο) τον γνώριζα από παλιότερα. Είχαμε συζητήσει το project που είχε στο νου του, πως θα έκανε δηλαδή μια νεανική και γρήγορη γλυκόπικρη κωμωδία με έντονους χαρακτήρες, που η καθημερινότητά τους περιστρέφεται γύρω απ' τα ναρκωτικά. Του είχα δώσει τότε μουσική μου, ένα 50λεπτο ambient set, για να εμπνεύσει κάποιες ιδέες. Μετά από κάποιους μήνες, όταν πια η ταινία ήταν στην τελική ευθεία, προέκυψε η ανάγκη για κάποια πιο χορευτικά tracks. Στο μεταξύ είχα ήδη ξεκινήσει τη συνεργασία μου με τον NS (Νίκος Στρατάκος) με όνομα του σχήματος The Savage Mambas στον τομέα της χορευτικής μουσικής, οπότε η ανάληψη της μουσικής επένδυσης του Τσίου ήταν ένα βήμα που μας βοήθησε όλους.

[...] Προσανατολιστήκαμε σε γρήγορους ρυθμούς και μελαγχολικές μελωδίες, αφού οι περισσότεροι χαρακτήρες της ταινίας βρίσκονται σε μια διαρκή αναζήτηση. Θέλαμε, όμως, να διατηρήσουμε και ένα ελαφρώς κωμικό στοιχείο σε μερικά θέματα, αφού ο Τσίου δεν παύει να είναι μια κωμωδία. Έτσι ει-

σώρησαν κάποια rock και funky στοιχεία, ιδιαίτερα στο μπάσο. Κρίναμε, επίσης, πως για κάποιους ιδιαίτερους χαρακτήρες, όπως ο γκουρού των ναρκωτικών, μια ατμοσφαιρική και διαλογιστική μουσική θα ήταν κατάλληλα ειρωνική.

[...] Πιστεύω πως για οποιαδήποτε project στην εποχή μας το μεγαλύτερο «πρόβλημα» είναι ο χρόνος. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον, πάντως, είχε το δέσιμο των σκληρών techno ρυθμών με τα πιο κωμικά και ανάλαφρα στοιχεία. Συνήθως το στιλ των Savage Mambas είναι αρκετά σκληρό και σκοτεινό, οπότε η μουσική για μια κωμωδία ήταν πρόκληση.





Αναζητάμε το νέο και το περιμένουμε



GALAXIA
VACATION CLUB

Μπαμπά θα έρθεις;

Ο χρόνος που περνάτε μαζί τους είναι πολύτιμος. Στις διακοπές θέλετε όλα να είναι τέλεια, για να μπορείτε αναπόσπαστοι να κολυμπήσετε, να παίξετε, να κοιμηθείτε αγαλιά. Ανακαλύψτε το Galaxia Vacation Club του Ομίλου Ν.Δασκαλαντωνάκη. Πολυτελείς σουίτες, πισίνες, εστιατόρια, jacuzzi, water sports, baby sitting, αλλά και δραστηριότητες που απασχολούν ευχάριστα τα παιδιά.



Μαθετε περισσότερα και κερδίστε ένα μοναδικό τριήμερο για δύο. Στείλτε sms στο 4220 γράφοντας Galaxia κενό, ins και το όνομά σας. Κάθε μέρα 10 τυχεροί. Διακοπές αξέχαστες, για πάντα. Πληροφορίες 210 6387500



κρητική κουζίνα - ρακάδικο
traditional cretan cuisine

Γνήσια κρητική κουζίνα, με προϊόντα αποκλειστικά από την Κρήτη.

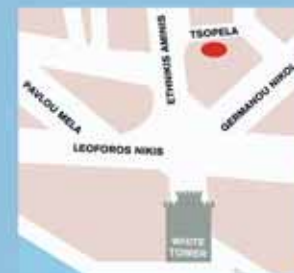
Εδώ θα βρείτε την σπιτική τσικουδιά (ρακί) με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά, λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σητειακές ελιές, απάκι και πολλούς άλλους μεζέδες. Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας, μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι μέχρι τις 3 το βράδυ. Θα μας βρείτε στην Τσόπελα 2, πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε. και στο τηλέφωνο 2310-228.300

Original cretan cuisine, made out of genuine products from Crete. Homemade "raki" with "meze" (traditional appetizers), "dakos" (dried bread baked the old fashion way), based on the famous healthy cretan products. Choose any of the "plates of the day" to get a taste of home cooking. Our advice: let the personel suggest the perfect combination of meals and take care of you the traditional cretan way.

Open from 13:00 pm to 3:00 am. 2 Tsopela str. (behind the National Theater), tel.: 2310-228.300



καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος
καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος
καθίστε αναπαυτικά και ακούστε τον ήχο του μέλλοντος

Εκθεση | Εθν. Αντίστασης 7Α | 551 33 Θεσσαλονίκη | Τηλ. & Fax: 2310 457 010
info@mythosaudio.gr www.mythosaudio.com



Αγκαλιόζοντας τον κόσμο



ΑΘΗΝΑ
ΕΑΡΑ: ΑΕΔΦ. ΣΠΑΤΩΝ-ΛΟΥΤΣΙΑΣ 5ο κλπ. 19019, ΣΠΑΤΑ
ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210-3569111 FAX: 210-3569925
ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΘΕΣΣΟΝ: 210-9666666

www.olympicairlines.com

new Fullfilm Motion Picture film

FUJIFILM
Motion Pictures

The Eterna by Fujifilm not only but extra with

Ultra-fine grain
Outstanding gradation balance
Excellent sharpness
Broad exposure latitude
Enhanced film-to-tape characteristics

ETERNA
FUJICOLOR NEGATIVE FILM
ISO 400 / 1600

Outstanding Features of ETERNA 500

- Ultra-fine grain
- Outstanding gradation balance
- Excellent sharpness
- Broad exposure latitude
- Enhanced film-to-tape characteristics

F-CP
FUJICOLOR POSITIVE FILM
ISO 400 / 1600

FUJIFILM HELLAS A.E. Ηχούς 1, Π.Φάληρο, Τηλ.: 210 - 9404100, www.fujifilm.gr
ΔΙΑΘΕΣΗ: KaBel, Τηλ.: 210-6858033, Fax: 210-6858034, email: kabel2@otenet.gr

Αδαμίδης ΑΕ

...η κορυφαία επιλογή σας!

Κάντε enter στη νέα εποχή Αδαμίδης ΑΕ

Ένα αυτοκίνητο BMW σημαίνει να έχεις προνόμια στο δρόμο. Να απολαμβάνεις την απόλυτη εμπειρία οδήγησης. Ένα αυτοκίνητο BMW αξίζει το καλύτερο service. Γι' αυτό εμπιστευτείτε την BMW σας στα πιο ικανά χέρια service. Στην Αδαμίδης ΑΕ. Γιατί εμείς στην Αδαμίδης ΑΕ έχουμε προβλέψει κάθε σας διευκόλυνση και σας παραχωρούμε μια BMW 520 ή μια BMW 318 κατά τη διάρκεια παραμονής του αυτοκινήτου στο συνεργείο μας. Έχουμε προβλέψει να απολαμβάνετε άρτια εξυπηρέτηση, καλύτερους όρους χρονομίσθωσης και τελική τιμή, από τους καλύτερα εκπαιδευμένους ανθρώπους και στο πιο ευχάριστο περιβάλλον. Γιατί ένα αυτοκίνητο BMW δεν είναι ένα απλό αυτοκίνητο. Είναι το δικό σας αυτοκίνητο. Κάτι που εμείς, στην Αδαμίδης ΑΕ γνωρίζουμε καλά.

Αδαμίδης ΑΕ
Μέλος του Επέλετου Δικτύου Επηρεών BMW Hellas ΑΕ

4ο χλμ. Εθν. Οδού Θεσσαλονίκης - Αθηνών, 570 09 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: (2310) 753615
Fax: (2310) 752262

BMW
Ultimate Driving Machine

ISO 9001: 2000

Επικοινωνήστε μας και στο διαδίκτυο: <http://www.adamidis.gr> • e-mail: info@adamidis.gr

ΙΑΝΟΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 7, ΤΗΛ: 2310 277 004 ΑΘΗΝΑ, ΣΤΑΔΙΟΥ 24
www.ianos.gr e-mail: ianos@ianos.gr

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ
ΧΡΟΝΙΑ ΣΑΝ ΒΡΟΧΗ

Ανέκδοτο αυτοβιογραφικό κείμενο, σίχοι, φωτογραφικό υλικό, δημοσιευμένα και αδημοσίευτα κείμενα για τον μεγάλο δημιουργό και το έργο του. Κυκλοφορεί από τη σειρά ΙΑΝΟΣ ο μελωδός.

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΑΣΜΑΤΑ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ 2006

Τραγούδια αγάπης, σίχοι που γράφτηκαν για να γίνουν τραγούδια αλλήλ και σίχοι που υπέκυψαν τελικά στη γοητεία της μουσικής. Όποιοι κι αν είναι οι δημιουργοί -Έλληνες, ξένοι, άνδρες, γυναίκες, νεότεροι, αρχαιότεροι, γνωστοί, άγνωστοι- ένα είναι σίγουρο, η μούσα τους είναι η ίδια: η αγάπη.

For sport victims.

Champion
AUTHENTIC ATHLETIC APPAREL

Κορώνα-γράμματα / Yazı tura

του Ugur Yucel (Τουρκία-Ελλάδα, 2004)

1999. Τουρκία. Νοτιανατολικά σύνορα. Το κουρδικό αντάρτικο, ένας πόλεμος χαμηλής έντασης, είναι σε έξαρση. Μία ομάδα στρατιωτών κατευθύνονται προς την περιοχή των συγκρούσεων, για μια εκκαθαριστική επιχείρηση. Λίγο αργότερα, ένας αλλόφρων στρατιώτης τρέχει προς το ναρκοπέδιο. Ένας από τους συναδέλφους του τρέχει από πίσω του για να τον προστατεύσει. Λίγους μήνες μετά, παρακολουθούμε τον ένα από τους δύο στρατιώτες να έχει επιστρέψει στην πατρίδα του, ένα ορεινό χωριό της Καππαδοκίας: είναι ο Ridvan, «ο διάβολος», ταλαντούχος ποδοσφαιριστής πριν παρουσιαστεί στο στρατό. Τώρα όμως έχει χάσει το πόδι του λόγω της νάρκης και αντιμετωπίζει πρόβλημα προσαρμογής στην πολιτική ζωή. Η αρραβωνιαστικιά του είναι διστακτική και αμήχανη για την εξέλιξη της σχέσης τους. Οι μνήμες από το τραγικό περιστατικό επανέρχονται, συνοδευόμενες όμως από την ανάμνηση της πρώτης του αγάπης, μιας συμμαθήτριάς τους κουρδικής καταγωγής. Λίγους μήνες μετά, παρακολουθούμε τη ζωή του άλλου στρατιώτη: είναι ο Cevher, «το φάντασμα». Ζει στην Κωνσταντινούπολη μια άστατη ζωή: ναρκωτικά, γυναίκες και αναμνήσεις του πολέμου. Έχει χάσει την ακοή του από το ένα του αφτί και προσπαθεί να ανοίξει ένα κυλικείο σ' ένα σιδηροδρομικό

σταθμό. Όμως, ο μεγάλος σεισμός που θα συνταράξει την περιοχή του Μαρμαρά θα αλλάξει τη ζωή του. Στον τραυματισμένο από το σεισμό πατέρα του δεν θα τρέξει για βοήθεια μόνο ο ίδιος, αλλά και ένας νεαρός άνδρας από την Ελλάδα: είναι ο ετεροθαλής αδελφός του, ο οποίος έχει έρθει με την ελληνίδα μητέρα του για να συμπαρασταθούν στις δύσκολες ώρες του πατέρα του. Η ταινία είναι μια εξαιρετικά τολμηρή απόπειρα για να προσεγγισθούν κάποιες κρυφές και «απαγορευμένες» όψεις της τουρκικής κοινωνίας. Από τη μια πλευρά υπάρχει το κουρδικό πρόβλημα, μια διαρκώς ανοικτή πληγή, και από την άλλη υπάρχει το ζήτημα των σχέσεων με την Ελλάδα. Ένα ζήτημα που τέθηκε στο κέντρο της προσοχής όλων, λόγω της βοήθειας που πρόσφερε η Ελλάδα την περίοδο του μεγάλου σεισμού. Το κεντρικό ζήτημα της ταινίας είναι η σχέση με τον Άλλο (είτε αυτός είναι κουρδικής καταγωγής είτε ελληνικής). Οι δύο κεντρικοί χαρακτήρες δείχνουν ως τυπικοί εκπρόσωποι της κοινής γνώμης. Οι αντιφάσεις της ζωής τους και οι εσωτερικές τους συγκρούσεις αποτελούν μια αμφισβήτη-



Μια εξαιρετικά τολμηρή απόπειρα για να προσεγγισθούν κάποιες κρυφές και «απαγορευμένες» όψεις της τουρκικής κοινωνίας

ση του κυρίαρχου πολιτικού λόγου που προκρίνει το εθνικιστικό μίσος. Ο σκηνοθέτης προτείνει στο θεατή ένα λόγο συναισθηματικό, που βασίζεται στην κοινή εμπειρία της συμβίωσης και στην κατανόηση. Εξάλλου, αυτό είναι και το ζητούμενο για τους δυο ήρωες.

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 13:00*

Ο Κοκούμι

μια ταινία του Κοσοβάρου Ισά Κιόσια (2005)

Κόσοβο 1999. Σ' ένα ψυχιατρείο το προσωπικό ακούει ραδιόφωνο: οι ειδήσεις αναγγέλλουν την επίτευξη συμφωνίας ανάμεσα στο ΝΑΤΟ και τη Σερβία. Σύμφωνα με αυτή, οι σερβικές δυνάμεις πρέπει να εκκενώσουν το ταχύτερο το Κόσοβο. Το προσωπικό του ψυχιατρείου, πανικόβλητο, εγκαταλείπει το χώρο, αφήνοντας την πόρτα ανοικτή και τους τροφίμους χωρίς επιτήρηση. Οι τρόφιμοι θα εκμεταλλευθούν την απρόσμενη ευκαιρία και θα βγουν έξω. Από την ομάδα των ψυχασθενών ξεχωρίζουν τρία πρόσωπα, που θα ακολουθήσουν τη δική τους πορεία: ένας επιδειξίας, ο Kukum, ο Hasan και μια νεαρή γυναίκα, η Mara. Ποθώντας και οι δύο την Mara, ο Kukum και ο Hasan θα την παίξουν στον κλήρο. Κερδισμένος ο Hasan, θα πάρει την Mara και θα κατευθυνθεί στο χωριό του. Εκεί αντιμετωπίζεται με καχυποψία και ψυχρότητα από την οικογένειά του. Την ίδια στιγμή, ο Kukum περιπλανιέται άσκοπα στην ύπαιθρο. Ο πόλεμος έχει πλέον τελειώσει και οι πρόσφυγες επιστρέφουν στα σπίτια τους. Την ίδια στιγμή οι δυνάμεις της KFOR προελαύνουν στο Κόσοβο. Η ταινία, όπως εξάλλου δηλώνει και ο σκηνοθέτης της, είναι μια πολιτική αλληγορία. Κριτική και έντονα επικριτική απέναντι στην υπάρχουσα κατάσταση στο Κόσοβο, η σκηνοθεσία επικεντρώνεται σ' ένα ζήτημα: στο κατά πόσο γίνεται αποδεκτός ο διαφορετικός μέσα σε μια κοινωνία που μόλις απελευθερώθηκε. Ωστόσο, θα ήταν λάθος να θεωρήσουμε ότι η ταινία αφορά μόνο το Κόσοβο: η οπτική της είναι πολύ ευρύτερη. Ο σκηνοθέτης τοποθετεί τα τρία κεντρικά πρόσωπα μέσα στο χώρο, μ' έναν τρόπο ανάλογο του Θόδωρου Αγγελόπουλου. Αυτά τα τρία πρόσωπα επιλέγουν να ζήσουν μια ζωή διαφορετική, αντισυμβατική, και είναι αυτή τους η επιλογή που τους αποξενώνει από το κοινωνικό σώμα. Έτσι λοιπόν η αφήγηση περιγράφει παράλληλα και τις διαδρομές που ακολουθούν αυτά τα άτομα, επιλέγοντας να ζήσουν, λόγω της ψυχικής τους κατάστασης, τον πλάνητα βίο. Το τέλος της, βαθύτατα πεσιμιστικό, επισημαίνει τα αδιέξοδα αυτού του ύφους ζωής: Είναι η αδυναμία του ανθρώπου να υπάρξει αληθινά ελεύθερος. Η ταινία βραβεύτηκε με το μεγάλο βραβείο της επιτροπής στο Φεστιβάλ του Σαράγιεβο. Ο σκηνοθέτης Isa Qosja γεννήθηκε στο Μαυροβούνιο. Σπούδασε υποκριτική στην Πρίστινα και σκηνοθεσία στο Βελιγράδι.

» *Ciné Σταύρος Τορνές, 18:00*



Μια πολιτική αλληγορία, κριτική και έντονα επικριτική απέναντι στην υπάρχουσα κατάσταση στο Κόσοβο

Hrvoje Hribar

σκηνοθέτης της ταινίας **Τι είναι ένας άντρας χωρίς μουστάκι;**

Η ταινία έχει ως θέμα τον έρωτα μιας γυναίκας για έναν παπά. Γιατί διαλέξατε αυτό το θέμα;

Ένας φίλος μου μου έδωσε να διαβάσω το μυθιστόρημά του λίγες εβδομάδες πριν εκδοθεί. Μόλις το διάβασα είπα «ας το κάνουμε ταινία». Όταν εκδόθηκε το βιβλίο στην Κροατία έκανε τεράστια επιτυχία. Τότε συνειδητοποίησα ότι είναι δύσκολο να το κάνω ταινία αλλά πλέον, δεν μπορούσα να κάνω πίσω. Πέρασαν, λοιπόν, κάποια χρόνια ώπου να φτάσει το σενάριο στην τελική του μορφή. Το έκανα γιατί θεωρώ ότι είναι μια ταινία για όλους τους Κροάτες, παρόλο που διαδραματίζεται σε ένα μικρό μέρος στη μέση του πουθενά. Αφού λοιπόν είναι για τους Κροάτες, ελπίζω ότι θα είναι και για τους Έλληνες αλλά και την ευρύτερη περιοχή μας. Μιλάει για όμορφους ανθρώπους που σε κάποια στιγμή της ζωής τους κάνουν βλακείες. Η ιστορία είναι κλισέ. Και μ' αυτόν τον τρόπο ήθελα να περάσω ένα μήνυμα στο κοινό.

Ποιο είναι αυτό;

Να προβληματιστούμε για τον εαυτό μας και όχι απαραίτητα για την κοινωνία. Η ιστορία εκτυλίσσεται σε ένα απλό μέρος. Μιλάει για το θάνατο, πράγμα που μας δυσκόλεψε, βέβαια, στο να το κάνουμε κωμωδία.

Ποια στοιχεία της σύγχρονης πραγματικότητας αποτυπώνονται στην ταινία;

Υπάρχουν τρία σημαντικά σημεία που απασχολούν το μυαλό κάθε ανθρώπου: η εκκλησία, η πατρίδα και ο στρατός. Και τα τρία αυτά στοιχεία βρίσκονται σ' αυτήν την κωμωδία. Ειδικά στην επαρχία, αυτά τα στοιχεία είναι πολύ δυνατά.



Και ο συγγραφέας του μυθιστορηματος και εγώ με την ταινία, προσπαθούμε να τα σατιρίσουμε χωρίς όμως να κάνουμε κοινωνική κριτική. Ασχολούμαστε με κάτι που συμβαίνει γενικά στην Κροατία, το πολύ κακό για το τίποτα. Σε όλη τη διάρκεια της ταινίας οι ήρωές μου υποφέρουν, ενώ το κοινό γελάει γιατί βλέπει στην οθόνη κομμάτια από τη ζωή του.

Γιατί επιλέξατε την επαρχία; Κατ' αρχήν, εκεί ήταν η ιστορία του μυθιστορηματος. Βρίσκεται στην ενδοχώρα της Δαλματίας όπου δεν υπάρχει τίποτα άλλο παρά πέτρες, φίδια και πρόβατα. Εκεί τα πράγματα είναι πολύ απλά και στην ουσία, οι άνθρωποι δεν παίρνουν ποτέ αυτό που θέλουν. Βασικά ήθελα να πω ότι χαιρόμαι πολύ που είμαι στην Ελλάδα. Έχω την εντύπωση πως αυτή η ταινία θα μπορούσε να είναι και ελληνική, με τη διαφορά ότι οι δικοί σας παπάδες παντρεύονται. Αυτό βέβαια σημαίνει γι' αυτούς άλλο ένα πρόβλημα στο κεφάλι τους. (γέλια)

Πώς πάει η κινηματογραφική παραγωγή στην Κροατία; Το πρόβλημα είναι ότι υπάρχουν χρήματα αλλά δεν υπάρχει σύστημα να τα διαχειριστεί σωστά. Θα έλεγα ότι είναι μια πολύχρωμη παραγωγή. Η Κροατία είναι μια σχιζοφρενής χώρα γιατί βρίσκεται στο σταυροδρόμι των Βαλκανίων, της Μεσογείου και της κεντρικής Ευρώπης. Όσοι Κροάτες συναντάς, τόσες διαφορετικές νοοτροπίες θα δεις.

Συνέντευξη: Όλγα Κοζάτη





FIRST SHOT

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

PUBLICATION OF THE 46th THESSALONIKI INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

'Lost and Found' co-director Nadejda Koseva talks about how six directors between 27 and 35 years old came together and created a film.

Talkin' bout their generation



What do six directors from Romania, Serbia & Montenegro, Estonia, Bulgaria, Hungary and Bosnia & Herzegovina have in common? They are between 27 and 35 and ready to express themselves. Handpicked by the Berlin Film Festival's Nicolaj Nikitin and funded by German foundation Relations, they come together in the festival film "Lost and Found".

For Nadejda Koseva, the director of the six-part work's first film, "The Ritual" (17 mins.), working on the project was key. After all, it was her first film after film school (in Bulgaria and Amsterdam). "The Ritual" is about a traditional, timeless Bulgarian wedding, with an important twist. There is some distance between the groom, his French bride and the boisterous family merrymakers. Koseva explained yesterday that "The Ritual" was shot entirely on handheld camera – something that is not that obvious at first glance due to the work of experienced cameraman, Radoslav Splasov ("Lady Zee"), a human steadycam of sorts.

While in other countries, Nikitin found directors based on

their previous work, in Bulgaria, newcomer Koseva was picked through a script competition. She says that the producers saw her previous work, which is also marked by a bittersweet blend of lightness and sadness. Her final university film was a documentary about children in a dismal orphanage village. For the orphans, television is a kind of surrogate parent. Koseva asked them, as a result, to stage their own soap opera. The result prompts giggles and tears.

In "Lost and Found", after the directors were selected, things moved quickly. Koseva says: "They gave us a common theme, which was 'generation'. And each one was free – absolutely free- to work on this subject as long as it was a common story and not based on literature." There was a first meeting at the 2004 Berlinale, then a few joint script development meetings. Each shot their own project alone (with only all the co-producers checking in at the different sets). Estonian animator Mait Laas had the most time-consuming film. When the films were done, and the main title selected (after plenty

of debate), in October, the directors gathered in Cologne to see the film for the first time. It premiered at the 2005 Berlin Film Festival. The total budget, Koseva notes, was relatively low for the 35mm work, around 650,000 euros.

Koseva says she loves the fact that the films are each so different. They range from Kornel Mundruczo's "style-oriented" film, to Cristian Mungiu's focus on dialogue and the "paradoxes in life."

If the intention was to build the directors from the region closer together it certainly worked. The director of "The Ritual" say, "During this time we were in very strong connection and discussing each others' ideas, which was great and we became friends... We were really close. Now we're emailing thinking about making co-productions with each other." They call each other weekly.



"I don't think we are supposed to judge. I think we are supposed to tell what we are feeling," Vittorio Storaro said when the seven-member jury was presented yesterday. Art, the jury president noted, is about transferring emotions via creativity. "This is what we are looking for," he added.

"At the end of the day," added US director Lodge Kerrigan, "I rely on my own judgment... I can only give honest impressions and be open to other point of views."

"Why have an international festival? It's to have a meeting." He filled the room with an inspiring jury philosophy: "Because we are all different, we can complement each other. The beauty of the forest is precisely due to the variety of trees... Nothing can be 100% good or 100% bad... We are at the service of the films. Films don't have a color, race or nationality." His fellow thespian Natacha Regnier doesn't see the responsibility of being on the jury as a heavy burden, but rather as

The Jury forest and all the trees

Mexico's Leonardo Garcia Tsao added festivals matter because, "It's important to see films from countries you don't normally get to see."

Actor/stage director Sotigui Kouyate, who hails from Mali, asked the room,

an opportunity to "share a common passion for cinema." Earlier the press also heard from directors Yorgos Noussias (of zombie film "The Evil") and Lucia Rikaki (of one-room schoolroom doc "The Other"). Noussias said he was influenced by not just "20 Days Later" and "The Dawn of the Dead", but also by the framing of Ang Lee and Ingmar Bergman movies. Shot by his brother Petros, "The Evil" involved lots of adventure, from an actress catching pneumonia to the crew sneaking shots in an empty Athens during 2004 Olympic test events. Rikaki also worked without state help to make her film about a school in Crete with mostly Albanian kids. She was inspired by a newspaper story and the village teacher. Sadly the schoolhouse in the film, which hadn't shut since 1883, is now closed.



Giving screenwriters a little credit

Their approach to writing could not be more different, but they clearly have a lot of respect for each other's work. Guillermo Arriaga and Carlos Cuarón, two of Mexico's most sought-after scriptwriters, gave a masterclass yesterday morning dissecting how they tackle new projects.

Arriaga's methods are hardly textbook material. Avoiding any research or conventionalities such as outlines, he writes and then rewrites based on what he imagines something to be like. His latest film, "Babel", which is not yet finished, takes place in Japan and Morocco. And, yes, it is rather surprising to find out that Arriaga has not been to either of the two countries, but "imagined what the places must be like". But if his previous works, "The Three Burials of Melquiades Estrada" or "21 Grams" are anything to go by, the dialogues may be so natural that they look improvised.

Most writers, Cuarón included, can't even begin to imagine how Arriaga manages to make it all come together. His approach to writing is considerably closer to what the audience, mostly comprised of university students, probably had in mind. "I need order. I have a character and I want to know where he or she is going. Things might change and that's OK, but I do need guidelines. Everyday I face my script and make changes. Some times I also write scenes that never change, like the first scene in "Y tu mamá también". The road/coming-of-age movie about two teenage boys who embark on a road trip with an attractive older woman, is certainly a convincing portrayal of teenagers. As Cuarón's pointed out, "These kids were so into their own little world, they couldn't care less about what was going on around them. This is how teenagers really are".

Admittedly, without a script, there can be no movie. Yet both men feel that the role of the writer is always undermined. "I hate the 'this film by' credit. The



vanity credit", Arriaga said, "Why should the director get the credit? We keep being told that writers like being in the shadow. Fuck that. They don't. We keep hearing that behind a great director is a great writer. Well why 'behind' and not 'beside'? A film requires team work."

"And there is that old joke", Cuarón joins it, "It goes something like this: This actress is so dumb that she slept with the writer. Who says the writer may not be the best choice?"

A conspiratorial air prevailed in the audience, who decided that the time for the killer question had finally come: "So how do you know when a script is finished?", someone asked. "Never really", replied Cuarón –probably putting quite a good number of the students off film for life. "You stop writing when you have to. When the film goes to production, that is. And even at the opening night, all you see is your flaws".



Pitching Below Zero

"A Conversation with Serafim" (Romania), "Asphyxiation" (Turkey), "Cum in the Rye" (Serbia-Montenegro) and "Welcome Aboard" (Greece) each were awarded a 10,000 euro prize on the last day of the 3rd Balkan Fund script development workshop. Upon receiving his award, Greek recipient Constantinos Giannaris said he enjoyed the intense three-day experience, even though it felt like the writers were "tossed to the lions" at times. Gyula Gazdag (of the Sundance Film Institute Filmmakers Lab) congratulated the dozen projects' creators. He added the awards went to those who took the risks, were clear about the tasks, and "quite articulate about what the work is that is ahead of them." Festival president Georges



Corraface congratulated everyone on "pitching below zero", as the event was held in a tent that was chilly at times.

TODAY'S AGENDA

The day's special events include a masterclass with Park Chan-wook (Cassavetes theater, 11am), a tribute to Patrice Chereau (Olympion, 7.30pm), the launching of an exhibit devoted to Nico Papatakis (8pm, Alatzá Imaret space on Kassandrou 91-93) and a Costas Manoussakis tribute (Tonia Marketaki, 9.30pm). There will also be press conferences in Warehouse C with Papatakis (10am), Chereau (11am), the Greek Film Centre (noon) and directors Yorgos Kolozis, Olga Malea, Vangelis Seitaniadis and Yorgos Lanthimos (1pm).

FEST FORWARD

...with Angelike Contis and Elinda Labropoulou

Meet the director: Amat Escalante ("Sangre")

We emailed eight questions to all the international competition directors. Here is what Amat Escalante, the director whose film "Sangre", allows us to peek into the lives of Diego and Blanca, a couple whose activities consist chiefly of sex and watching soap operas. All is going smoothly until the arrival of Diego's daughter from his first marriage. "Sangre" premieres at the festival tomorrow.

What was the film that you most enjoyed watching in 2005?

I discovered "The Texas Chainsaw Massacre" (1974). I think it is almost genius in its simplicity and pureness, and it got some very extreme feelings out of me.

What do you most love about the city or neighborhood where you live?

That I am surrounded by hills and mountains, and every day I try to spend some time getting to know them better. I like to be there all by myself and just observe and feel small.

If directing films is your top talent, what is your second talent in life?

Well, if listening is a talent maybe that would be it.

Do you have a pet? If so, what is it and what's its name?

A Dalmatian dog named Domino. And a mutt named Bunuel.

What was the most embarrassing, difficult or dangerous moment in making your film?

When the car we were filming from started to burn from underneath. In a few seconds we were engorged in flames. We had to stop very quickly in the middle of a very busy highway and barely managed to save the camera from the fire. Parts of our bodies and clothes were burnt and some equipment was destroyed.

What music CD did you listen to the most while creating the film?

A death metal CD called "Street Cleaner" by Godflesh.

Who is your favorite figure of Greek mythology, history or philosophy?

Like many people interested in telling stories, Aristotle has been a teacher for me.

How much coffee do you drink each day (and what kind)?

I do not like coffee, so I do not drink it. I would prefer a cup of mate probably.



Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ
ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

MOVIES



ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
www.ert.gr